

Szalézi Értesítő

2018/3

Lelkiség
ELŐKÉSZÜLET
AZ EUCHARISZTIKUS
KONGRESSZUSRA 2.

Formáció
TESTVÉREK A VILÁG VÉGÉN

Zarándoklat
TALÁLKOZÁSOK DÉLI TÁJAKON

SZALIM
BOSCOFESZT
STÉG

SZALIM

Szilávik Adél

STÉG Szalézi TóFesztivál 2018 Köss ki nálunk!

Idén először került megrendezésre a 18 év feletti fiataloknak szóló fesztivál, immáron STÉG elnevezéssel Péliföldszentkereszten augusztus 17–20. között.

Hosszú ideje motoszkált a fejünkben, hogy egy fesztivállal újra megszólítsuk a fiatal felnőtt korosztályt és valami pluszt nyújtsunk számukra nyáron. Szerencsénkre idén nyáron akadt is egy hosszú hétvége, ami lehetőséget adott a fesztiválra, és így azok is el tudtak jönni, akik esetleg már a nagybetűs életet tapossák.

A szalézi bölcsőben már pénteken felcsendültek a dallamok és kezdetét vette a rendezvény. A fesztivál célja az volt, hogy megszólítsuk azokat a fiatalokat, akik már egy kicsit eltávolodtak a Szalézi Családtól, de egy ilyen rendezvényen keresztül újra megtalálják helyüket benne. Természetesen az érdeklődőket is nagy szeretettel fogadtuk, akik, reményeink szerint, még jobban megismerhették Don Boscót és a szaléziakat. Minden délelőttöt közös szentimével kezdtünk, így biztos alpra építettük az izgalmas programokat. Minden nap az úgynevezett Filóteák alatt előadások, beszélgetések során bővíthették tudásukat a fiatalok. Vendégünk volt például Vítális Gábor szalézi szerzetes atya és Mészáros Tibor, Márai Sándor-kutató is. E mellett új, különleges társasjátékokkal ismerkedhettünk meg Trássy Zsolt segítségével. A szalézi munkatársak egy óriási labirintussal készültek a fiataloknak, más vendégek pedig bevezettek minket a kávé különleges világába, vagy bemutatták, hogy minden esz-közből hangszert lehet varázsolni. Az estét különböző stílusú zenekarok dobták fel: volt rock, acapella, alternatív pop, így minden résztvevő megtalálta a számára legkedvesebbet. Vasárnap birtokba vehettünk a szomszédos területen lévő tavat, ahol sárkányhajóban és „ninja warrior” játékban is megmérethették magukat a fiatalok. A csapatsportok sem maradtak el, így volt vízifoci bajnokság illetve strandröplabda mérkőzések is. Akik elfáradtak, közös festéssel vagy borkóstolással pihenhették ki a hétvége fáradalmait. A STÉG záró szentmiséjében Kovács Sándor szalézi testvér újította meg szerzetesi fogadalmát – úgy hiszem, ennél nagyobb ajándékot nem is kaphattunk volna.

A fesztivál elmaradhatatlan „szereplői” a jelenlévő szaléziak voltak, akik a szentmiséken, imákban és lelki beszélgetésekben jelen voltak a fiatalok között. Don Bosco és a szaléziak kikötöttek a fiatalok mellett, reméljük, hogy a résztvevők sok jó elhatározás mellett kötöttek ki a STÉG Szalézi TóFesztivál alatt!

2018. Augusztus 17-20.

Don Bosco Magyarországon!

Magyarországi szalézi jelenlétünk centenáriumának kiemelkedő eseménye volt 2013-ban Bosco Szent János ereklyéjének fogadása. Egy hét alatt több mint tíz helyre jutott el Don Bosco, és mindenhol megtapasztalhattuk életszentsége erejét. Várjuk, reméljük, kérjük, hogy újra találkozassunk Vele!

És kérésünk meghallgatásra talál, hisz újra itthon köszönhetjük őt Don Ángel Fernández Artime, tizedik utóda, a jelenlegi szalézi rendfőnök személyében.

Rendfőnök atyánk, aki a mai Atyánk és Mesterünk, eljön hozzánk, meglátogatja fiait!

Don Boscót először ereklyéje, most pedig mai képviselője által fogadhatjuk.

A szalézi rendfőnök, Ángel Fernández Artime spanyol és 58 éves, 1960. augusztus 21-én született Luanco-Gozonban, Asztúriában, Spanyolországban. Spanyolul és olaszul beszél.

Első szerzetesi fogadalmát 1978. szeptember 3-án tette le, 1984. június 17-én Santiago de Compostelában tett örökfogadalmat és 1987. július 4-én szentelték pappá Leónban.

Diplomát szerzett pasztorálteológiából, licenciát filozófiából és pedagógiából.

Don Bosco tizedik utóda eredetileg a spanyol León tartományban volt ifjúságpasztorációs felelős, iskolaigazgató, tagja a tartományi tanácsnak és tartományi vikárius, 2000-2006 között tartományfőnök. Tagja volt a 26. Egyetemes Káptalant előkészítő bizottságnak. 2009-ben nevezték ki a Dél-Argentín Szalézi Tartomány tartományfőnökének, és szerepénél fogva lehetősége volt, hogy együtt dolgozzon Jorge Mario Bergoglio bíborossal, Buenos Aires akkori érsekével, a mostani Ferenc pápával.

Don Artimét 2013. december 23-án kinevezték az újonnan kialakított és a Segítő Szűz Máriának szentelt Mediterrán Spanyol Tartomány élére tartományfőnök-

nek, de ezt a feladatot már nem tudta ellátni, mivel 2014. március 25-én, a 27. Egyetemes Káptalan megválasztotta rendfőnöknek.

Don Ángel rendfőnökként nem először látogat Magyarországra, 2017 áprilisában már járt hazánkban, amikor a magyar szaléziak voltak a házigazdái a rendfőnök és csapata együttes látogatásának.

Rendfőnök atyánk mostani látogatása rövid lesz, ezért jól kell sáfárkodnunk az idejével és az erejével.

November 1-én este érkezik és november 4-én, vasárnap délután már indul is tovább. Szeretnénk, ha nem csak a szalézi szerzetesekkel, de a Szalézi Családdal és a fiatalokkal is találkozna, tanáraink számára pedig ez a találkozó fogja kiváltani az évente szokásos pedagógiai konferenciát. Az egyszerűség kedvéért csak két városban tervezzük a látogatást: Budapesten (három helyszínen) és Kazincbarcikán.

A TERVEZETT PROGRAM:

November 1., csütörtök

Érkezés a ferihegyi Liszt Ferenc repülőtérre, szállás és vacsora Óbudán
Esti ima és „Buona notte”.

November 2., péntek

7.00 indulás Kazincbarcikára – ahol ma a legjelentősebb szalézi jelenlét van Magyarországon

9.30 találkozás a Tartományi Tanáccsal
12.00 közös szentmise a rendtársakkal és a helyi hívekkel, fiatalokkal a Szent Család-templomban

Ebéd és pihenő

15 óraker találkozás a fiatalokkal a Don Bosco Sportcsarnokban (SZALIM)

17.30 óraker indulás vissza Óbudára

19.30 vacsora, utána kötetlen találkozás és esti ima, „jóéjszakát”.

A rendfőnök látogatása
2018. november 1-4.

Budapest
Kazincbarcika

Don Ángel Fernández Artime
Don Bosco tizedik utóda

November 3., szombat

9.00 találkozás a rendtársakkal (SDB)
– Budapest XI. kerület, iskolai nagyterem

11.00 találkozó iskoláink tanáraival
– Budapest XI. kerület, iskolai nagyterem
adó (Mérnök utca 39.)

16.00 találkozó a Don Bosco Nővérekkel (FMA) – Budapest, Clarisseum

17.00 szentmise – Budapest, Clarisseum,
utána találkozó a Szalézi Családdal –
Budapest, IV. kerület, Clarisseum (ahol
Boldog Sándor István élt)

November 4., vasárnap

10.00 óraker ünnepi szentmise Óbudán a
Segítő Szűz Mária-kápolnában

Mivel a munkaszüneti napok megkönnyítik az utazást, reméljük, hogy sokan elfogadják a meghívást, hogy találkozzanak a ma élő Don Boscóval!

P. Ábrahám Béla SDB
tartományfőnök

A Szalézi Értesítő következő száma decemberben jelenik meg.

Teljes életek

Úgy vélem, hogy pontosan ez az, amit szívből, a leginkább szeretnénk: érezni, hogy teljes életet élünk. Ez egy mélyen emberi törekvés. El kell mondanom, hogy sok embert ismerek, akik teljes életet élnek és éltek, és megmutatják nekünk a boldogság útját.

Két olyan esemény beszámolójával kezdem, amelyek az érintettek életkorának szempontjából jelentősek, és ezért figyelemre méltóak.

Idén májusban, a valdoccói (Torinó) Mária Keresztények Segítsége ünnep után útra keltem, hogy meglátogassam a szalézi alapításokat Horvátországban. Be kell vallanom, hogy a horvát keresztény közösségek ereje és a fiatalok szilárd hite nagy hatást gyakorolt rám. Lenyűgöztek a mai fiatalok száza, akikkel találkoztam, akik pont olyan modernnek és annyira a digitális világban élnek, ahogy minden fiatal, aki hozzáférhet ehhez a világhoz, mégis szilárdan megélik keresztény hitüket. Ez nagy hatással volt rám.

Este tíz órakor érkezünk meg szalézi jelenléteink egyikébe. Belépve a szalézi ház udvarába, hallottuk a jellegzetes horvát népzene, és mintegy 150 kisgyerek, tizenéves, fiatal felnőtt és néhány szülő várt ránk, meg természetesen a szalézi közösség tagjai, közöttük egy 92 éves szalézi testvérünk (nem írom le a nevét, hogy ne jöjjön zavarba), aki régi reverendájában – amely mintha még Don Bosco idejéből maradt volna rá –, mosolyogva, békésen táncolt a fiatalokkal együtt, miközben várta, hogy fogadjon minket.

Másnap különféle ünnepek különböző pillanataiban ismét láttam ezt a kilencvenes éveiben járó rendtársunkat, akit többször is megtapsoltak a fiatalok, ő pedig boldogan mosolygott közöttük. Don Bosco szavaira gondoltam, aki azt mondta: „Veletek jól érzem magam.”

Azt gondoltam magamban: itt van egy szalézi, akinek sikerült, aki teljes életet él. Nem volt könnyű élete (beleértve az éhínséget és a második világháború borzalmait –, ahogy később elmondta nekem), de ez még mindig olyan élet, amely jelentőséggel bír, és telve van az elengedhetetlen boldogsággal.

„Jövőre a Paradicsomban”

Néhány nappal korábban, a valdoccói ünnepek idején velem volt egy másik, 94 éves szalézi is. A Keresztények Segítsége ünnep Valdoccóban mindig értékes ajándék számára. Annak ellenére, hogy minden évben viccesen azt mondja: „Jövőre már a Paradicsomban leszek!”, még ebben az évben is együtt ünnepelhettük ezt a csodálatos napot. Ismétlen meglepődtem azon, hogy 94 éves kora ellenére még mindig felajánlotta, hogy elkísér néhány Argentínából érkező vendéget – szaléziakat és világiakat –, hogy meglátogassák Torinó nevezetességeit, például a Consolata szentélyt. Kifáradva tértek vissza – különösen ő –, de még néhány napig osztozott ezeknek az embereknek az örömé-

ben, hogy Don Bosco házában lehetnek, és segített nekik megérteni mindazt, amit ez jelent. A válasz egyszerű és logikus. Ahogy Bob Dylan énekl: „The answer, my friend, is blowin' in the wind” (A válasz, barátom, a szélben rejlik). Ez Don Bosco szele, amely továbbra is ott fúj a szaléziak szívében és dagasztja Szalézi Családunk vitorláit. Egy olyan szellemiség szele, amely nélkül soha többé nem jutunk lélegzethez. Még akkor sem, ha az évek eljárnak felettünk.

Hozzáteszek még egy utolsó tanúságtételt, amely szerintem nagy hatást gyakorol az egész világra. Ferenc pápa, ha Isten is úgy akarja, decemberben ünnepli 82-ik születésnapját. Megérintette a világ lelkiismeretét azzal, hogy úgy döntött, evangéliumi egyszerűséggel éli az életét. Erkölcsileg őt a világ legbefolyásosabb emberének tekintik. Üzenetei telve vannak egyszerűséggel és hitelességgel, ami nyomatékos felhívás mindazok számára, akik át akarják engedni magukat Jézus hatalmának.

Íme, a hely, ahol ezeknek az életeknek, és sok más ember életének a teljessége rejlik.

Amikor a szeretet az erősséged

Ezek olyan életek, amelyek a szolgálatért léteznek, az adásért, a szeretetért.

Olyan anyák, apák, nagypapák és nagymamák millióinak és millióinak élete ez, akik teljesen elégedettek azzal, hogy odaadják az életüket. Amikor a szeretet kitölti valaki életét, semmilyen nehézség és erőfeszítés, semmilyen áldozat és fáradtság – akár a tánc a fiatalokkal az éjszaka közepén, akár a járkálás a város utcáin pihenés helyett – nem számít, nincs jelentősége.

Olvastam egyszer egy történetet, amely mélyen megérintett. Nagyon sok köze van a szeretetnek és az önfeláldozáshoz. Egyszer egy nyugati turista érkezett egy afrikai faluba, szafari ruhát viselt és kamerákkal babrált; meglátott egy tízéves, karcsú kislányt, aki pufók kistestvérét cipelte a vállán. A turista megszólította a kislányt: „Kicsikém, nem zavar, hogy ilyen nagy terhet cipelsz?” A kislány józan őszinteséggel és szeretettel teli szívvel így válaszolt: „Nem teher, uram; ő a testvérem.”

Ez a kulcs a teljes élethez – bármilyen útra is hívott minket az Isten. Élünk szeretettel átszőtt életet, így minden a miénk lesz.

Találkozás a feltámadt Úrral az Eucharishtiában

1.
Az Eucharisztia titkát a feltámadt Krisztus fénye ragyogja be. Sőt, a teljes igazság az, hogy az Eucharishtiában a feltámadt Úr van jelen, ebben a létmódjában akar találkozni velünk, értünk és nekünk adni önmagát. Ez valósul meg a húsvéti szent háromnap liturgiájában, erre készülünk nagyböjtben negyven napon át. A húsvétvasárnap magával ragadó öröme – miután átéltek nagycsüörtök, nagypéntek és a nagyszombat esti húsvéti vigília bensőséges ünneplését –, fordítsa figyelmünket minden évben visszatérően arra a nem eléggé hangsúlyozott tényre, arra a sajátosan jézusi stílusra, ahogyan a feltámadt Úr az övéi közé lépett. Jézus ugyanis kifejezetten csendesen, mondhatni, tapintatosan jelent meg tanítványai között, szenvedésének és kereszthalálának sokkoló eseményei után. A tanítványok – ez olvasható ki az evangéliumokból – nem emlékeztek arra, hogyan is jövendőlte meg Jézus az ő szenvedését és halálát. Ez a jövendülés többször is elhangzott az ajkán úgy, hogy mindig hozzáfűzte: „De harmadnapra feltámadt” (Mt 16,21). A jövendülésnek ezt a mondatát a tanítványok nem jegyezték meg, így nem is várták igazán Uruk feltámadását.

Az előbbieken említett tapintatos belépését a tanítványok életébe tanítja Szent Lukács evangéliumában az emmauszi tanítványok találkozása a feltámadt Krisztussal húsvétvasárnap késő délutánján, amint az evangélium utolsó, 24. fejezetében olvassuk. Ez az elbeszélés az újszövetségi Szentírás egyik legtitkosabb, ugyanakkor a legbeszédesebb története, valóságos gyöngyszeme, mind a tartalmát, mind pedig az elbeszélés-módját tekintve.

Mit olvasunk ebben a történetben?

Két tanítvány – nem a 12 apostol közül való – még húsvétvasárnap délután, este felé csalódottan indul Jeruzsálemből a 10–12 kilométernyire fekvő Emmauszba. A két-három órát igénybe vevő gyalogos út közben arról beszélgetnek, hogy mi minden történt Jeruzsálemben az utóbbi

napokban. A csendes és letört hangulatú bandukolás közben egyszer csak Jézus, a feltámadt Jézus csatlakozik hozzájuk. „De ők nem ismerték fel – írja az evangélista –, mert szemüket akadályozta valami” (24,16). Mit jelenthet az, hogy „szemüket akadályozta valami”, hogy „szemük el volt takarva, hogy ne ismerjék fel”? Azt a tényt jelenti ez, hogy nem hittek Jézus feltámadásában. Egyszerűen nem hitték el, hogy Jézus feltámadt, pedig már hallottak róla: az asszonyok, akik kora hajnalban a sírnál voltak, és angyal adta tudtukra az Úr föltámadását, elbeszélték tapasztalatukat a tanítványoknak. Ők azonban nem hittek nekik, asszonyi szóbeszédnek tartották híradásukat, mert még nem találkoztak a Föltámadottal, még nem ébredt fel szívükben a húsvéti hit, a feltámadás hite. Mert Jézus még nem mutatta meg magát nekik elutasíthatatlan, élő valóságában.

Jézus rákérdez a két tanítvány szomorúságának okára. S ők nem titkolják az ismeretlen útítárs előtt csalódottságukat. „Mi azt reméltük, hogy ő – a názáreti Jézus – fogja megváltani Izraelt” – mondják (26,21). A csalódottság és a reményvesztettség oka tehát az, hogy kétség gyötri őket: ez a „szóban és tettben hatalmas próféta” (19) hogy’ juthatott a keresztfeszítés sorsára. Mert ez volt a csőd, a szégyen, a megbocsáthatatlan, a fölfoghatatlan kudarc, nem a feltámadás elmaradása, hiszen ebben eleve nem hittek, így nem is számítottak rá, hogy „harmadnapra föltámad”.

Ekkor Jézus – még mindig az ismeretlenségbe burkolózva – kezébe veszi ezeket a nehézkes, megkeseredett szíveket, és kezdi őket nyitogatni, oldozgatni görceiket. Először szelíd (irgalmas) szemrehányást tesz nekik: „oktalanoknak, késedelmes szívűeknek” nevezi őket (25). Aztán fejtegetni kezdi nekik az Írásokat, amelyek róla szólnak Mózesnél és a prófétáknál. Mi más ez, mint csendes igehirdetés, meggyőző szentírás-magyarázat?

2.

Megérkezve a faluba, ahová tartottak, kérésükre betér hozzájuk, és asztalhoz ül

velük. Ebben is van valami szokatlan és megmagyarázhatatlan: az asztalfőre ül, és a vendéglátókból vendégek lesznek, akik döbbenetben látják ugyanazokat a mozdulatokat, amelyeket a csodálatos kenyérszaporításkor láttak, s amelyeket az Utolsó Vacsorán tapasztaltak az apostolok: „Kezébe vette a kenyeret, áldást mondott, megtörte, és odanyújtotta nekik” (30). Ez volt az a félreismerhetetlen mozdulat, amelynek láttán fölismerték őt, amikor „megnyílt a szemük” (31) a boldogító valóságra: az élő, a feltámadt Krisztus az, aki csatlakozott hozzájuk az úton, akivel immár valóságosan találkoztak. Mert ezek a gesztusok, bármennyire mindennapiaknak látszottak is, egyedül Jézusra voltak jellemzőek. Csak ő tudta így kezébe venni a kenyeret, csak ő tudott így áldást mondani, a kenyeret így megáldani, és csak ő volt képes az így megáldott kenyeret nekik nyújtani.

Ám ekkor Jézus eltűnik a szemük elől. Vagyis, nincs szükség több és nagyobb bizonyítékra és magyarázatra. Visszaemlékeznek arra is, hogy már útközben „lángolt a szívük” (32), oldódtak hitelenségük, merően emberi elképzeléseik görcei, olvadni kezdett már az úton a csalódottság és a hitelenség jege, mely beborította és megbénította szívüket. Jézus jelenléte, a Feltámadott „mellettük léte” és szavai hatni kezdtek már lelkük mélyén.

A fölismerés, a ráismerés öröme nem hagyja nyugodni őket: sietve visszatérnek Jeruzsálembé, ahol újabb meglepetés fogadja őket: „Egybegyűlve találták a tizenegyet és társaikat” (33). A feltámadt Úr örömeiben már egybegyűlt tanítványi közösség és a most érkezettek egymásnak mondják, újságolják az örömhírt: „Valóban feltámadt az Úr!” (34) Látható, hogy a szétszóródni készülő, veszendő kis nyáját a feltámadás visszatartatlan öröme szeretet-közösségbe kovácsolja. Mindazokat tehát, akik addig is – bár még kezdetleges, ösztönös ragaszkodással –, de már Jézushoz tartoztak.

Mi azért vagyunk együtt, mert az Eucharishtiában mi is újra meg újra találko-

zunk Krisztussal, aki közösségbe gyűjt és egységbe kovácsol bennünket. A szentmisében, a szentáldozásban és a szentégyimádásban együtt és egyek vagyunk az eucharisztikus Krisztussal.

Az emmauszi tanítványok találkozása a feltámadt Krisztussal a húsvéti beszámoló egyik gyöngyszeme, mint már említettem. Nem csupán irodalmi szépsége, bensőséges hangvétele miatt, hanem azért is, mert a tanítványok ráismerése a feltámadt Krisztusra egyértelmű eucharisztikus esemény keretében történik meg: „Kezébe vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és odanyújtotta nekik” (30). Ezzel lett a tanítványok számára valóságos találkozás, életüket átalakító, megfordító találkozás Jézussal az emmauszi út. Ez az evangéliumi elbeszélés egészében is, részleteiben is megfogalmazza az apostoli Egyház biztos hitét, stabil és szilárd meggyőződését arról, hogy minden krisztus-hívőnek lehetősége van találkozni az élő, feltámadt Krisztussal. Azért, mert a feltámadt Krisztus visszavonhatatlanul, állandóan és hatékonyan (cselekvően) jelen van köztünk ma is az Egyházban. Jelenlétének többféle módja van.

- Jelen van az Isten igéjében, amikor azt hallgatjuk, vagy olvassuk. Nyitogatja, oldozgatja a mi fáradt, gyakran csalódott és kiábrándult szívünket, hogy „lángoljon a mi szívünk is”, és ez a láng égessen ki belőlünk minden keserűséget és kishitűséget. Ezért ajándékozott már több alkalommal is Ferenc pápa a Szent Péter-téren öt hallgató sok ezer embernek zsebében, táskájában hordozható kis evangéliumos könyvet, és kérte: tartsák azt maguknál és minden nap olvassanak belőle egy-egy szakaszt.

- Továbbá, jelen van a feltámadt Krisztus a kenyértörésben, vagyis az Eucharishtiában, az Oltáriszentségben, elsősorban a szentmisében és a szentáldozásban, amikor saját testét és véré, teljes istenségét és emberségét nyújtja nekünk, mint földi vándorlásunk erőt biztosító táplálékát. Ezért „szívügye” az Egyháznak a szentmise és a szentáldozás, ami nem egyike csupán a sokféle „áhitatgyakorlatnak”, hanem maga az istentisztelet, a liturgia, keresztény életünk forrása és csúcspontja. Az Eucharishtiában ugyanis Jézus megújítja halálának és feltámadásának húsvéti titkát, találkozásra hív, és azt meg is valószínűsíti. Isteni erejével mintegy átsugározza,

átjárja azokat, akik elfogadják meghívását erre a szentségi találkozásra. De azt „meg is hosszabbítja”, prolongálja, hiszen a szentégyimádásban és a szentégyimádásban felajánlja nekünk akár közösségi szinten, akár egyéni formában a tartósabb együttléte önmagával. (Erről a továbbiakban részletesen elmélkedünk majd.) Átéltetjük csendes, valóságos jelenlétét, érezhetjük közelségét, szívünk dobbanását.

- És jelen van a feltámadt Krisztus a keresztény közösségben, valahányszor összegyűlünk imádkozni – az ő nevében és az ő várásában. Ő épít bennünket a maga gyülekezetévé, Egyházává, amelyben mélyreható és tartós szolidaritást hoz létre, és ő maga folytatja benne az irgalmasság és a megszentelés művét.

Ott van tehát Krisztus, a Feltámadott, ahol hittel hallgatják szavát – ahol megtörik és kiosztják testének Kenyerét –, és ahol összegyűlnek a közös hitben és a kölcsönös szeretetben imádkozni azok, akik őhozzá tartoznak.

3.

Az Egyház két ünnepet szentel az Oltáriszentség misztériumának: nagycsütörtököt és Úrnapját.

- Nagycsütörtök az Utolsó Vacsora emléknappja, amikor bensőséges emlékezéssel idézzük föl annak a szentséges estének mélyértelmű történéseit.

Elsőnek Jézus szolgáló szeretetének gesztusát a lábmosás megindító jelenetében, amikor „az Úr és a Mester”, mint a szolga, megmossa tanítványai lábát, „mert szerette övéit, mindvégig szerette őket” (Jn 13,1). S hozzáfűzi: „Példát adtam nektek, hogy amit én tettem, ti is tegyétek meg” (13,14–15).

Aztán elmondja búcsúbeszédét, amelyben megígéri tanítványainak, hogy visszajön hozzájuk és teljessé teszi örömeiket, amit senki nem vehet el tőlük (16,22).

Továbbá megígéri tanítványainak a Szentlelket, aki elvezeti őket a teljes igazságra, és eszükbe juttat mindent, amit az Úr mondott nekik (16,13; –14,26).

Nagycsütörtök estéjének csúcspontja a nap egyetlen szentmiséje, amelyben hálással emlékezünk az Eucharisztia szerzésére: Jézus az ámuló apostoloknak kiosztja, ajándékozta Testét és Véré, a kenyér és bor színe alatt.

- Úrnapján aztán följugg az Egyház a nyári pompában. Úgy érzi magát ezen

az ünnepen, mint az az ember, aki kincset birtokol, amit senki el nem vehet tőle: megmutatja mindenkinek, országnak-világnak, körülhordozza körmenetben és énekl: „Csodálatos kincset adtál, és köztünk maradtál” (Ho 142). De ez a kincs nem csak arra való, hogy nézzük, csodáljuk, imádjuk. Soha nem feledhetjük, hogy Jézus ételként, táplálékként hagyta köztünk feláldozott és feltámadt szent testét és véré. Élhető táplálék akart lenni számunkra, amit ennünk kell, ha élni akarunk. S ennek a lelki tápláléknak van egy sajátos, közvetlen hatása, ez pedig a belső hasonlóság Krisztushoz. Hiszen a szentáldozásban valóságos, testi-lelki mivoltában találkozunk vele, bensőséges közösségre, egységre lépünk vele. Belép az életünkbe, mint az emmauszi tanítványok életébe, személyiségünk részévé válik, mi pedig részesei leszünk az ő életének, ahogy ígérte: „Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az bennem maradt és én őbenne” (Jn 6,56). Ez a bennünk maradása semmiképpen sem tétlen jelenlét, hanem éltető, kegyelmi hatás: „Aki engem eszik, élni fog” (Jn 6,57).

Mégis, hogy lehetséges az, hogy oly gyakran nem látszik meg az életünkön, hogy Krisztussal találkozunk? Miért nem hasonlítunk hozzá, miért nem hasonlítunk hozzá jobban? Krisztus hozzánk jön, magához enged bennünket, de nekünk is meg kell tennünk minden tőlünk telhetőt, hogy valóban, mások számára is megtapasztalhatóan tükröződjön a lelkünkön, arcunkon a hasonlóság Krisztushoz. Az Eucharisztia nem ment föl a küzdelem, a fáradozás, az önnevelés, vagyis önmagunk formálásának feladata alól. De bátorság! Jézus kegyelme velünk dolgozik, pontosabban: mi együttműködünk az ő kegyelmével.

Akinek Jézus mélyen a szemébe nézett, annak nem fog hiányozni az erő, az indítás, – a szeretet melege és vigasztalása, az előbb-utóbb megtapasztalja a Jézussal való személyes találkozás életalakító hatását. Ily módon életünk minden helyzetében, örömben és bánatban, egészségben és betegségben átélhetjük, hogy teljes bizalommal ráhagyatkozhatunk Urunkra. Óáltala, Ővele és Őbenne megtaláljuk lelkünk békéjét és üdvösségét. Óáltala, Ővele és Őbenne bemutatjuk az Atyaistennek, a Szentlélekkel egységben, minden tisztelet és dicsőítés hódolatát.

Folytatjuk...

Szalézi Ministránstábor 2018

Pélföldszentkereszten július 10–14. között zajlott a Szalézi Ministránstábor – a magyar szaléziak legrégebbi, legtöbb hagyománnyal rendelkező, 1994 óta minden nyáron megrendezett tábora fiú ministránsoknak Ábrahám Béla tartományfőnök atya és Quadros Lytton hivatás- és ifjúságpsztorációs megbízott vezetésével.

Nincs nyár a szaléziaknál ministránstábor nélkül. Idén is jöttek az ország kisebb-nagyobb plébániáiról fiúk, akik a papok mellett szolgálnak. Kedden délután fokozatosan töltötte be a pélföldszentkereszti Ifjúsági Ház termeit a fiatalabb és idősebb ministránsok nevetése.

A tábor idei témája a 2020-as Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus fényében a ministráns, mint az Oltáriszentség titkának őrzője volt. Keddtől szombatig ezzel a témával ismerkedtünk az előadásokban, melyeket szalézi atyák és szerzetesek tartottak, többek között Szent Tarziciuszról, Savio Szent Domonkosról, a fatimai látnokokról. Az előző évekhez hasonlóan a reggeli imák mellett nem maradt el a reggeli torna sem, hiszen egyformán fontos a szellemi és fizikai erőnlét. A négy csapat számos tesztben, kvízben mérhette össze tudását a szentmise kellékeitől kezdve egy egészen nagyszabású ministráns IQ-tesztig. Az idei évben rendezett labdarúgó világbajnokságra való tekintettel kedden és szerdán este közösen szurkoltunk a fiúkkal kedvenc csapatainknak.

A kezdeti esős idő sem fogott ki a szervezőkön, a programokat hatalmas rutinnal szervezték át. Ekkor nyílt lehetőségük a legifjabbaknak is gyakorolni a legkülönbözőbb feladatokat, a tömjénezést, csengetést is beleértve. Csütörtökön az akadályversenyben mérhették össze tudásukat a csapatok, este pedig a „Ministráns, aki tetszik nekünk” vetélkedőben versenyeztek a továbbjutásért a legjobbak, csapatuk pedig szurkolt nekik. Ebben az egyéni versenyben nagy küzdelem után a második helyen hármas holtverseny született, az első helyezettnek járó Savio Domonkos szobrot pedig az idei évben Urbán István vihette haza Százhalombattára.

Persze, amint péntekre az idő jobbra fordult, a strandolás sem maradhatott ki kajakozással, trambulinnal, de akik nem szerettek volna fürdeni, azok strandfoci-

*„A ministráns, aki tetszik nekünk”:
Urbán István Százhalombattáról*

val és röplabdázással tölthették el a délutánt. Estére már a tábortűz hangulatában voltak a fiúk, a csapatok nagy gondal készültek esti produkciójukra. A közös éneklések után egy csapatversenyt hirdettek meg „A szalézi, aki tetszik nekünk” címmel, mely egy nagyon jó hangulatú, vicces és tanulságos program volt a csapatok előadásai között. A közös „jőéjszakát” után vette kezdetét az éjszakai szentségimádás, melyben a négy csapat külön-külön 30 percet tölthetett el a templomban Jézus előtt. Talán a tábor egyik legszebb éjszakája volt!

A sok év alatt azt kezdtem észrevenni,

hogy a versenyzés már csak egy másodlagos motiváció. Itt sokkal többről van szó! Az évről évre kialakuló barátságokról, a szaléziak lelkületéről, vidámságáról, élethivatásáról!

Nagy köszönetet szeretnék mondani a tartományfőnöknek, Ábrahám Béla atyának, a szervezőknek, Tóth Gábor szalézi munkatársnak és Quadros Lytton atyának, hogy idén is lebonyolították ezt a tábort, a szaléziaknak és minden segítőnek, akikkel jó hangulatban tudtuk ellátni a feladatokat!

Idén a „Don Bosco követői” nevű, vegyes felállású csoport nyerte meg a kupát Emmanuel Ilodigwe szalézi vezetésével

Formáció

Jani Áron SDB

Testvérek a világ végén

Beszámoló a Fülöp-szigeteki szalézi testvérképzés első két hónapja után

Még szinte véget sem ért az előző tanév, kettőnk szalézi életében máris új fejezet kezdődött: Gábor testvérrel 2018. június 15-én repülőre szálltunk, hogy – Dubait is érintve – összesen tizenöt órás repülőút után megérkezzünk a Fülöp-szigetekre, kétéves szalézi testvérképzésünk helyszínére.

Hamar megbizonyosodhattunk az itteni szaléziak kedves odafigyeléséről. Igazgatónk és a közösség ekonómusa a repülőtérről egyenesen egy bevásárlóközpontba vitt minket, ahol megkóstolhattuk – a melegben különösen is jóleső – helyi jégkrémet, a *Halo-halo*-t, és egy adag (legalábbis nevében) magyar virslit is vettek a közösségnek. Eleinte természetesen nagyon szokatlan volt sok minden: a párás meleg (illetve jelenleg a sok eső), az ételek (például reggel, délben és este

is rizs van az asztalon), a nyelv (a közönségben senkinek sem anyanyelve az angol, hiszen a helybeliek is inkább *tagalogul* beszélnek). A sok furcsaság ellenére a kezdetektől „otthon” éreztük magunkat.

A mi közösségünk – mely Boldog Sándor István nevét viseli! – igen különleges, hiszen a 23 főből az igazgatón és a vikáriuson kívül mindenki testvér: az ekonómus, a tanulmányi ügyek prefektusa, valamint a 14 elsőéves és 5 másodikéves, formációban lévő rendtárs is. A kispapok közössége is velünk egy helyen él, de külön közösségként: csak a vasárnap egy részét (közös ima, étkezés) töltjük velük.

Az első napok az elhelyezkedéssel és az ismerkedéssel teltek. Mivel közösségünket nyolc különböző nemzetiség alkotja

A szalézi szerzetesek kezdeti formációja több, alapvetően egymásra épülő lépcsőfokból áll. Az egyes állomások hossza egyéni is lehet, az adott helyzetnek, személynek megfelelően.

A szalézi élettel való kezdeti ismerkedés (*jelöltség*) a formáció következő állomása (*prenoviciátus*) során egyre inkább elmélyül. A szaléziak esetében Olaszországban zajló *noviciátus* meghatározó egy év: ennek végén teszi le első fogadalmát a szerzetesjelölt. A fogadalmát a *posztnoviciátus* alatt filozófiai tanulmányok követik, ezt pedig a *gyakorlati tapasztalatszerzés* évei. A formáció ezután válik ketté a papjelöltek és a testvérek esetében. Előbbieket a hagyományosan 4 éves *teológiai képzés* végétével szentelik pappá. A testvérek ezzel szemben *szakmát* tanulhatnak, illetve két évig *teológiai-pasztorációs képzésen* vesznek részt (jelenleg Európában nincs ilyen, angol nyelven pedig csak a Fülöp-szigeteken).

Fülöp-szigeteken tanulunk? Érezzük mindketten, hogy szalézi életünk jelentős állomása ez: a teológia lehetőséget ad a Jézussal való kapcsolatunk megerősítésére, elmélyülhetünk testvéri identitásunkban, és bizonyára sok más tapasztalatot is hazavihetünk majd. Igyekszünk nyitottnak lenni arra, amit Ő tartogat számunkra, de kérjük ehhez a ti határokon átívelő imáitokat is, hiszen így – Timár Mihály atya „klasszikusát” idézve – lélekben ti is mellettünk lehettek...

(hat a régió országaiból – Kelet-Timortól Japánig, egy etióp, európaiak viszont egyedül mi vagyunk), ezért mindenki bemutatta a saját kultúrájának mások számára talán szokatlan érdekességeit, aminek köszönhetően remélhetőleg jobban megértjük majd egymást. Már az egyetem elkezdése előtt sor került a közösségi terv elkészítésére is, mely közös életünk legfőbb elemeit tartalmazza (mire figyelünk oda a lelki, illetve a közösségi élet terén, a tanulmányok és az apostoli munka során). Nagy élmény volt, hogy ezeket teljes mértékben közösen döntöttük el: az igazgatónk a megbeszéléseknek valóban az animálója, illetve a közös vélemény kialakulásának elősegítője volt.

Július közepétől az egyetem és a tanulás tölti ki a mindennapjaink jelentős részét: a teológiai tárgyak mellett szalézi lelkiiséget is tanulunk. Augusztus közepén azonban egy különleges eseményen vehettünk részt Vietnámban: a délkelet-ázsiai szalézi régió öt-hatévente megrendezésre kerülő „testvér-kongresszusán” jártunk Nádudvari Géza testvérrel együtt! Megerősítő élmény volt, hogy a papi és a testvéri életformában egyaránt Don Bosco fiainak érezhetjük magunkat. Eleinte néha felmerült bennünk a kérdés, hogy valójában „mit is keresünk itt”, mi a Jóisten szándéka azzal, hogy pont itt, a

Első fogadalom

Genzano di Romában, a Versiglia Szent Alajosról elnevezett nemzetközi noviciátus növendéke, a magyar Sivadó Balázs szeptember 8-án letette első szerzetesi fogadalmát. Imádkozzunk érte!

Fogadalom újítás

Péliföldszentkeresztén augusztus 20-án a STÉG ifjúsági fesztivál záró szentmiséje keretében Kovács Sándor Ferenc szalézi szerzetesnövendék két évre megújította szerzetesi fogadalmát. Kísérjük imáinkkal!

Kapcsolati hálók a magyar szalézi világban

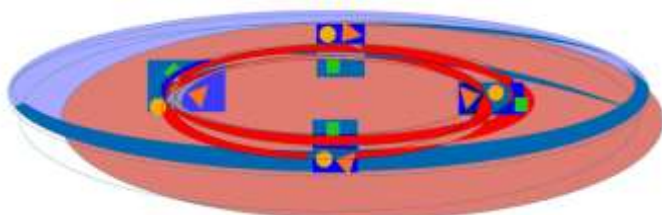
Új tanulmánnyal bővült a Magyar Szalézi Tartomány oratóriumainak felépítését és működését bemutató művek sora. Tavasszal jelent meg „A Szalézi Munkatársak hálózatainak kapcsolatainak fejlesztése” című munka.

A még 2017-ben megjelent, *A Szalézi Oratóriumok működése, fejlesztési javaslatok*, hat helyszín adottságainak elemzése alapján világít rá a szükséges fejlesztési feladatokra, hogy az oratóriumok hatékony és minőségi működése hosszú távon biztosítható legyen. Már ennek a munkának az előkészítésében is kiemelkedő jelentősége volt a helyi szalézi közösségek képviselői együttműködésének, hisz az adatgyűjtésben, interjúk készítésében egyaránt részt vettek szalézi munkatársak, szerzetesek és animátorok is. (http://www.szaleziak.hu/_doc/2016_project.pdf) Az újabb vizsgálat előkészületei viszont már állandó helyi munkacsoportok létrehozását igényelték: a nyolc válaszadó oratórium többségében egy-egy szalézi szerzetes, animátor és munkatárs alkotta csoport dolgozta ki az oratórium belső és külső kapcsolataira irányuló kérdésekre a válaszokat. A munka során fontos volt magának az oratóriumnak a fogalmát és kereteit értelmezni az adott közösségben, és a meglévő együttműködések minősége és jellege is sok lehetőséget mutatott meg a további szorosabb, és a résztvevő fiatalok és gyerekek javát szolgáló gördülékenyebb közös szolgálatok terén.

A munkahipotézist a lenti ábra tartalmazza, nevezhetnénk a Magyar Szalézi Tartomány univerzumát ábrázoló vázlatnak is. Fontos, hogy miféle belső struktúrák alakulnak ki az egyes helyszíneken és miféle kapcsolati hálózat köti össze a társadalmi-települési valósággal az egyes szalézi intézményeket.

Ha azt szeretnénk, hogy új személyek, csoportok, közösségek csatlakozzanak a törekvéseinkhez, meg kell mutatni nekik, hogy hogyan is működünk, kik a szereplők, kikkel kell, lehet párbeszédet folytatnunk.

A tartományi környezetünkben pedig egyéb pályákon egyéb szervezetek mozognak, fejlődnek, melyekkel olykor sikerül kölcsönösen előnyös kapcsolatokat találni, olykor párhuzamosan zajlanak a munkák és itt helyezkednek el a célcsoportjaink is, akiket el kell érniük az örömhírral.

A kék négyszögek az egyes szalézi intézményeket jelképezik, mindegyikben van egy-egy sárga kör (munkatársak helyi csoportjai), egy-egy narancssárga háromszög (animátorok) és egy-egy zöld négyzet (civil közösségek).

Mindegyik négyszög a pirossal jelzett ellipszisen helyezkedik el. A piros körök a szerzeteseket jelképezik, akik 3–6 éves cik-

lusidók ritmusában cserélődnek az egyes helyszíneken, bejárva a teljes hazai tartományt.

Az oratóriumok külső kapcsolatai jól mutatják, hogy eddig milyen módon működnek együtt az oratórium környezetében lévő oktatási, egyházi, önkormányzati vagy civil szervezetekkel. Ezen a téren rengeteg lehetőség mutatkozik, amelyek kihasználása nagymértékben függ a szaléziak és az együttműködő önkéntes segítők kapacitásaitól. Örömteli, hogy az oratóriumokban igen sokszínű tevékenység zajlik, s már „filia oratóriumok” létrehozása és működése is biztató tapasztalat lehet egy-egy útját kereső közösségnek.

A tanulmány második része pedig azokat a témákat és hangsúlyokat mutatja be, amik manapság foglalkoztatják az oratóriumok szalézi szereplőit. Különösen figyelve az „idők azon jeleire”, amelyek korunk, hazánk és egyházunk helyzetéből fakadóan foglalkoztatják az animátorokat és munkatársakat. A vizsgálat kutatja, hogy az egyformán elkötelezett, de más generációhoz tartozó szalézi csoportok hogyan tudnak párbeszédet folytatni? Hogyan lehet a közös Don Boscó-i örökség fontos részét, a családiasságot a kommunikáció szintjén is jobban megélni? – A változatos válaszok segítik egymás megértését anélkül, hogy sémák közé szorítaná a közös utakat.

Mindezeket azért is tanulságos mérlegelni, mert minden összefogás hatványozottan segíti elő, hogy a szalézi lelkiesség kovászként jelen legyen az oratóriumok tágabb környezetében. S nem utolsósorban a szalézi közösségek tagjai egymást is segíthetik az apostoli küldetésben.

A tanulmány innen letölthető:

http://www.szaleziak.hu/_doc/szalezi-munkatarsi-halozatok.pdf

Zarándoklat

Barta Tamás, Csarkó Albina és mások

Zarándok találkozások déli tájakon

A kazincbarcikai Don Bosco Iskola ifjúsági csoportjának, az oratórium segítőinek díjazottjai, tanárkollégák és munkatársak augusztus 7-én zarándokolni indultak Medjugorjéba. Utuk során betértek a szerbiai szaléziakhoz és Horvátországba is bepillantottak.

Zarándokútról írni nem könnyű a „krónikásnak”, hiszen azt jól tudjuk, hogy a zarándoklat nem kirándulás. A zarándoklat olyan élmények birtokába juttatja a zarándokokat, amelyek szükségesek vallásosságuk megéléséhez és megerősödéséhez. Rendkívül összetett: egyszerre mozdítja meg az ember testét, szellemét, érzelmeit és gondolatait.

Augusztus 7. kedd

„Mária segíti a jókat, hogy megőrizzék a kegyelmet, de segíti a bűnösöket is és kiesdi számukra Isten irgalmát”

A gyülekező és a bepakolás után a buszba szentmisén vettünk részt a Szent Csálád-templomban. Don Bosco személye végig kísért bennünket, de minden napra jutott egy másik augusztusi szent is. Szent Maximilián Kolbéról 7-én emlékeztünk meg, kinek önfeláldozó élete olyan volt, akár az emberiségnek szánt tanúságtétel. A borzalmak közepette is bebizonyította, hogy a lelkünkben, a szívünkben mindig van helye a határtalan jósnak és szeretetnek. A szeretet mindent legyőz, vallotta, fel tudta ébreszteni az emberi jószágba vetett hitet. Rá emlé-

kezve kezdtük el utunkat. Az előttünk álló út nem tűnt rövidnek, tizenkét órás utazás várt ránk. Andrásfalvy János atya és Fülöp Tibor testvér azonban gondoskodtak útravalóról: imákkal, rózsafüzérrel, felolvasással Don Bosco életrajzából, játékos tanulással töltöttük el az időt. Megismerkedtünk Délvidék szerbiai részének történelmével, földrajzával, érdekességekkel, majd játékos vetélkedő keretében kiderült, melyik csapat szerzett több tudást.

Kis beszámoló készült a délszláv háborúról, felidézve azt, milyen súlyos borzalmakkal kellett szembenézniük a Délvidéken lakóknak. Majd vendéglátóinkról és Muzslyáról osztott meg velünk érdekes információkat János atya.

Este hét órakor egy bravúros tolatást követően szálltunk le a buszról, immár Szerbiában, az Emmausz Kollégium udvarán. Kalapis Stojan atya, bolgár származású szalézi és Gerdof Zsolt szalézi munkatárs üdvözöltek bennünket, megfáradt zarándokokat.

Nagy szeretettel vártak, és azzal fogadtak minket, hogy nagyon finomakat főztek. A szállás elfoglalása és a bőséges vacsora után ismerkedő játékokkal, majd a templomban imádsággal zártuk a napot.

Augusztus 8. szerda

„Nem tettem egyetlen lépést sem...”

E napon Guzmán Szent Domonkosról és Savio Szent Domonkosról emlékeztünk meg. Reggel hétkor gördült ki buszunk a kollégium udvaráról, folytatva utunkat Medjugorje felé.

Szép utazásunkat az előző naphoz hasonlóan imádsággal, rózsafüzérrel tettük

még szebbé, tartalmassá. Úticélunkról is hallhattunk remek előadásokat, énekekkel ismerkedtünk és tanultunk. A tervezettnél kicsit később, este kilenc után foglaltuk el a szállást. Vacsora után ismerkedtünk Medjugorjával, elsétáltunk a Szent Jakab-templomhoz, a Mária szoborhoz, és egy rövid, csendes imára beültünk a szabadtéri „Csend” kápolnába. Fáradtan, ám várakozással telve hajtottuk álomra fejünket, hiszen a következő napunk mindenki által várva várt eseményeket tartogatott.

Augusztus 9. csütörtök

„Mária a valóságot akarja és nem a külsőséget”

Medjugorje település Nyugat-Hercegovinában, Mostartól nem messze helyezkedik el, többnyire horvátok lakják. 1981-ben hat helyi fiatalnak jelent meg a Szűzanya a kisváros melletti domboldalon. Az elmúlt évtizedekben a hercegovinai kisváros az egyik legjelentősebb Mária zarándokhelyé vált.

Reggel hétkor a kápolnához vezető lépcsőink szívünkben is közelebb vittek minket a Szűzanyához, égi édesanyánkhöz, és a nap méltó kezdete volt a reggeli, közös magyar-lengyel szentmise.

Reggeli után, a Jelenések-hegyére zarándokoltunk, ahol közel negyven évvel ezelőtt hat gyerek elmondta: látták Szűz Máriát és beszélgettek vele.

A hegy meredek, tele van hegyes kővel, hegyi sziklával, ám imádkozó csoportunkat nem akadályozták meg a felfelé haladásban. A sziklák között vezető utat a rózsafüzér titkait ábrázoló bronz domborművek, Carmelo Puzolo olasz szobrász munkái szegélyezik. A megjelenés helyére a Béke Királynője fehér márványszobrárt állították, carrarai márványból, úgy, mint a Szent Jakab-apostol temploma előtti téren.

Keresztutat imádkozva és elmélkedve érkeztünk meg az első jelenések helyszínére. Érezhettük, hogy zarándoklatunk fontos állomásához érkeztünk, megérintett minket a máshol nem érezhető, különös hatás, az ima, a fohász ereje. Bár egyik zarándokunk a kezére esett és fájta, mégis tudta folytatni útját és velünk jött a nap további részén.

A horvát tengerpart felkeresése volt a délutáni programunk. A tengert sokan zarándokutunk során látták először, maradandó élményt kaptak a fürdéssel, vagy motorcsónakon szeltek a habokat, élvezve a látványt, a tenger különleges vará-

zsát.

Visszaérve szállásunkra, a finom vacsorát elkölthetve a Szent Jakab-templom elé indultunk szentségimádásra, az Oltárszentségben megtestesült Krisztus előtti hódolatra. Nagyon sokan voltak a téren, sokféle náció, korosztály, nyelv, de összekötött minket az, hogy Krisztust áldottuk, hálát adtunk neki, az általa kapott kegyelemről elmélkedtünk. Eseménydús napunk elcsendesítő és felemelő befejezése volt ez a szentségimádás. Még aznap éjjel páratlan gördülékenységgel sikerült elintézni betegünk, Kati néni karjának begipszelését.

Augusztus 10. péntek

„Szűz Mária édesanyám, add, hogy megmentsem lelkemet!”

Másnap ismét hosszú útra indultunk: Medjugorjából Belgrádba, azaz Nándorfehérvárra, ahol a várat szerettük volna meglátogatni, amit 1456-ban Hunyadi János serege hősiessé védett. A több, mint tizenkét órán át tartó út szinte szemvillanás alatt eltelt, hiszen a buszon ismét imádságokkal, lelki gondolatokkal töltöttük az időt, valamint a szerb főváros határában érdekes történelmi tényeket, szép gondolatokat hallhattunk a hazaszeretetről és a kereszténység hősi védelméről. Miután leszálltunk a buszról, hamar a várhoz értünk, ahol emléktáblák, kisebb ajándékboltok és kávézók fogadtak. Első dolgunk volt készíteni egy csoportképet a várfal mellett, a háttérben Belgráddal és a Szávával, majd rövid szabadidő következett, mindenki kapott egy kis időt, hogy egyedül, vagy barátai társaságában felfedezze a jelentőségteljes emlékeket őrző falakat. Találkozhattunk íjászbemutatóval, az íjászkodást ki is lehetett próbálni, szuvenírekkel, valamint harci járművekkel, főként a délszláv háború és a második világháború időszakából, melyeket szintén a várban állítottak ki. Egy közös fagyaltozást követően már siettünk is vissza buszunkhoz, ugyanis az egykori „Hunyadi-erődben” hamar elrepült az idő.

Az este ismét Muzslyán ért minket, kedves vendéglátóink és a helyi animátorok szeretettel fogadtak. A vacsora után beszélgetés, ismerkedő játékok következtek, majd szentmise. János atya összefoglalta zarándokutunkat, hálát adtunk, hogy részt vehettünk az úton, lelkiekben gazdagodhattunk.

A vendéglátást kedves ajándékokkal köszöntük meg az Emmausz Kollégium

vezetőinek.

Augusztus 11. szombat

„Ha egy ember hálás, akkor arról sok minden jót el lehet mondani”

Hazafelé a buszon, élményekkel telve, lélekben gazdagodva, a krónikás megpróbálja az elmúlt napokat egységbe foglalni, visszaadni azt, amit oly nehéz, hiszen annyi ajándékot kaptunk, hogy ezek rendezéséhez időre van szükség.

Nagyon változatos, gazdagító napokat tudhatunk magunk mögött, olyan ajándékot kaptunk, amelyet nem lehet és nem is szabad kapkodva kibontani. Időre van szükségünk, lelkünk, szellemünk napról napra gazdagodik általa.

Vendéglátókat írtam Muzslyá kapcsán, ám ez nem fedi azt, amit ott éreztem. Nem vendég voltam. Mi lehetek akkor? Biztonságban, szeretetben, kedves emberekkel beszélgettem, játékokat játszottam, szentmisén vettem részt. Több mint vendég, a Szalézi Család része voltam. Kedves vendéglátásuk, természetes, mélyről jövő szeretetük például fog szolgálni nekem. Bebizonyították, hogy nehéz körülmények között is lehet nyitott, szerető szívvel fordulni embertársaink felé.

Hazaérkezés gazdagon

Zarándoklatunk szakralitása mindenkit megérintett, éreztük a szent hely lelkületét és adományokkal gazdagodva tértünk haza. Lelkivezetőink, János atya és Tibor testvér segítségével megtapasztalhattuk a közösségi élményt, mely ösztönzőleg hatott ránk, elősegítette hitünk megélését. Nemcsak turisztikai attrakciókat láttunk, amelyek csupán azért érdekesek, mert a társadalom számára fontosak, megvannak jelölve.

Hatszor léptünk át határokat, huszonnégy vámvizsgálaton ment keresztül zarándokcsoportunk, amiből megtanultuk, hogy az ima a nehéz határátlépéseknél is igen jól jön. Az Istennel való találkozást kerestük és találtuk meg.

Nagyon jó volt ez a hét, maradhattunk volna még, a csapat is remek volt! Köszönjük a Szalézi Intézményfenntartó és a Don Bosco Iskola segítségét, akik nélkül ez a zarándoklat nem valósulhatott volna meg. Akik vigyáztak ránk és felügyeltek, ők is nagyon kedvesek és türelmesek voltak velünk annak ellenére, hogy biztosan elfáradtak.

Köszönünk szépen mindent, feledhetetlen élmény volt ez számunkra!

„Lelkem, áldd az „Urat! Szalézi Zenetábor 2018

A bánáti Muzslyán rendeztük meg július 22–29. között a 2. Szalézi Zenetábor, ahol a szlovén tartományhoz tartozó szalézi rendház és fiúkollégium működik. A tavalyi évhez hasonlóan a délelőttök ismét munkával teltek, a délutánok és az esték pedig közösségépítéssel. A program egyik fontos pontja volt a napi szentmise, ahol a gyerekek zenei szolgálatot teljesíthettek, illetve a szombat esti misét közösen tettük ünnepélyesebbé a hét során megtanult dalokkal.

Idén a szólóhangszeres szekció megnövekedett száma miatt a szervezőkre is várt némi kihívás. Nyolc gitárossal, egy-egy furulyással, fuvolással, klarinétossal, kürtössel, trombitással, hegedűssel, zongorával és két csellistával, valamint húsz kórustaggal készültünk öt szekcióban a záró szentmisére.

Külön öröm volt számunkra, hogy több visszatérő fiattal találkozhattunk, ők már „rutinosan” vetették bele magukat a munkába, valamint, hogy Kukuczka Robert atya, Kovács Sándor és Ilodigwe Emmanuel szerzetesnövendékek is elkísérték minket. A legfiatalabb résztve-

vőnk 11, a legidősebb pedig 24 éves volt. Az idei évben vegyes korosztályú csapatokba osztottuk a fiatalokat, a csapatok pedig egy-egy híres zeneszerző nevét viselték (Brahms, Donizetti, Dvořák, Berlioz, Gershwin), akit a hét során elvégzett feladatok közben jobban megismerhettek, majd be is mutatták őket a többieknek.

A tavalyi évből néhány „sikerprogramot” idén is megszerveztünk (pl. kínai háború, zenei activity, műhelyek), de újdonságként volt glóriaszurkálós bajnokság, ka-

raoke, Ki mit tud?, kétnapos akadályverseny, illetve szerdán este lelki est, amelyet Emmanuel tartott a fiataloknak. Két napon 3-3 előadást tartottak a szervezők valamilyen zenéhez kapcsolódó témában, amire a gyerekek feliratkozhattak (A zene evolúciója, Az orgona világa, A zene fizikája, Feldolgozások, 4 akkordos dalok, Gitáreffektek).

Miután kipihentük magunkat, és feltöltöttünk a sok pozitív visszajelzéssel, lelkesen belevetettük magunkat a 3. Szalézi Zenetábor megszervezésébe.

Szalézi Család

Videófilm Rinaldi Fülöpről és a voluntáriákról

Don Bosco Önkénteseinek Világi Intézményét (voluntáriák, VDB) bizonyára nem sokan ismerik, hiszen „rejtett” életük erre nem sok lehetőséget ad. A közösséget 1917-ben alapította Boldog Rinaldi Fülöp, aki később rendfőnökként Don Bosco harmadik utóda lett. A VDB 1978 óta pápailag jóváhagyott intézményként működik, Magyarországon 1981 óta van

jelen. Az Intézmény tagjai olyan 21. életévüket betöltött nők lehetnek, akik az evangéliumi fogadalmak (tisztaság, szegénység, engedelmség) vállalásával arra vágnak, hogy Don Bosco lelkiségét követve, belülről, kovász módjára szenteljék meg a világot.

Szeretettel ajánljuk a <https://youtu.be/ffPILmAAL3A> linken található, Don Rinaldiról és a VDB hivatásról szóló rövid filmet, amelyet a torinói Missioni Don Bosco Médiaközpont készített, a magyar nyelvű változatának elkészítésében pedig többen közreműködtek, ezzel is segítve a magyar voluntáriák közösségének ismertebbé tételét.

Azokat a fiatal nőket, akik úgy érzik, hogy Isten teljesen Neki szentelt életre hívja őket, de nem akarnak szerzetesi közösségben élni, viszont szeretnének a világban, rejtékben élve lelkeket menteni, várják Don Bosco családjának világi intézményébe! Akik érdeklődnek a VDB-k iránt, jelentkezhetnek információért asszisztensüknél, Kukuczka Robert szalézi atyánál a robertkukuczka1972@gmail.com e-mail címen.

Valaki kutat, valaki hivatás...? BoscoFeszt

„Uram, add nekem ezt a vizet...” Don Ángel Fernández Artime rendfőnök atya idei strennájából indult ki a 2018-as BoscoFeszt vezérfonala is. A tematikát a strenna gondolata adta, és ennek alapján épültek fel a napok is a péliföldszentkeresztli tábor-fesztiválon. Az első nap a megérkezésé, a találkozásé volt. Nagy öröm volt látni, hogy az ország legkülönbözőbb pontjáról érkeztek fiatalok, sőt, még határon túlról, Szlovákiából is voltak résztvevők. A megnyitó után együtt vonultunk le a péliföldszentkeresztli tó partjára, ahol az addigra már összeállt „családok” mérethették meg magukat egy lovagi torna keretében. Az estét szentmise nyitotta meg, melyet Misquitta Claudius atya celebrált. A nap hátralévő részében különböző foglalkozásokon vehettek részt a fiatalok, majd egy káprázatos bűvész shownak lehettünk tanúi, a táncoslábúak pedig Kovács Sándor testvérrel néptáncban múltatták az időt. Szalézi szokásokhoz híven a napot „jőéjszakával” zártuk, melyet Nádudvari Géza testvér tartott.

A második napon az önismeret került középpontba. Három állomáson keresztül ismerhették meg magukat egy kicsit jobban a fiatalok, az állomások végén pedig néhány percig imádkoztak az Oltáriszentség előtt. Ezen a napon is szentmisében adhattunk hálát, melyet Márkus Zoltán atya vezetett. Délután még mit sem sejtve indultunk el a vízpart felé, azonban hamar össze kellett pakolnunk, hiszen elérte Péliföldszentkeresztet a rossz idő, így visszavonultunk az ifjúsági házba. Ott szalézi kvízzel, csocsó bajnoksággal, szabadulósobával töltöttük a délutánt. A fiatalokban rengeteg kérdés felmerült az önismereti nap után, így nem hagyták nyugodni a jelen lévő szaléziakat, bizalommal fordultak kérdéseikkel, kételyeikkel a szalézi szerzetesekhez. A napot lelki est zárta, melyet Nagy Ágnes nővér és Skribanek Helga nővér vezetett. Imáinkkal és kéréseinkkel fordultunk az este alatt Segítő Szűz Máriához, majd Kovács Katalin szalézi nővér

„jőéjszakát”-jával zártuk a napot.

A szerdai napon tovább haladtunk, és a jövőnkéről gondolkodtunk, a pályaválasztás került a középpontba. Különböző foglalkozások, szakmák képviselői látogattak el hozzánk, akik hivatásukról, munkájuk szépségeiről, nehézségeiről beszélgettek a fiatalokkal. Volt szerencsénk egy gyermekpszichológust, rendőrt, orvost, misszionáriust, színészt, cukrászt meghallgatni. Ezen a napon is szentmisében adtunk hálát, Quadros Lytton atya vezetésével. Délutánra ismét elért minket az eső, így kézműves foglalkozással, bajnokságokkal, 1 perc és nyersz játékokkal, valamint zenéléssel töltöttük a délutánt. Este Kovács Gábor hangvarázsló volt a vendégünk, aki mindenből, de szó szerint mindenből hangszert tud varázsolni: előkerült sétatob, szívószál, üdítő palack, melyek pillanatok alatt tisztán szóló hangszerekké váltak a kezében. A közös zenélés után Ildigwe Emmanuel testvér mondta nekünk el „jőéjszakát” gondolatait.

Csütörtökön a lelkivezetés, egymás vezetése volt a téma. Dél előtt olyan személyek jöttek el hozzánk, akiket az életük valamely területén vezetnek, vagy ők maguk vezetnek másokat. Így ismerkedhettünk meg Néma Attilával és feleségével, Ellával, akik a házasságban történő vezetésről beszéltek. A Shalom közösség a lelkivezetésről tartott műhelyt. Németh Ádám szalézi munkatárs a nevelő és a fiatal közti vezetést játékos formában

mutatta meg a fiataloknak. Kovács Sándor testvér a szalézi engedelmességről, míg Quadros Lytton atya a szalézi lelki vezetéséről tartott foglalkozást a fiataloknak. A csütörtöki napon Hartai Gábor atya celebrálta a szentmisét. Ezen a napon az időjárás szerencsére már nekünk kedvezett, így az egész délutánt a tóparton töltöttük. Strandröplabda bajnokság, felfújható játékok, PartONE rádióműsor és kézműves foglalkozás színesítette a napot. A nagy csobbanás után a családok ismét összeálltak és egy óriási papírrepülő hajtogató versenyben mérethették meg magukat. Majd DJ Moani adta a hangulatot a záróesthez. Ezen az estén Kovács Annamária „jőéjszakát” gondolataival zártuk a napot.

Pénteken az elköszönésen és a hálaadás volt hangsúly. Tóth Péter és Juhász Márton testvérek vezetésével szedtük össze a hét folyamán kapott gondolatokat, impulzusokat, majd mindnyájan megfogalmaztunk Ferenc pápának egy üzenetet, reméljük, hogy hamarosan eljut hozzá. Mielőtt a záró szentmisén részt vettünk volna, utolsó akkordként mindenki felállt egy nagy körbe és elbúcsúztunk egymástól. Majd a szentmisén hálát adtunk a negyedik BoscoFesztért, az élményekért, kihívásokért, amik a héten értek minket. A szentmisét Ábrahám Béla tartományfőnök atya celebrálta a fiatalok számára. Mielőtt mindenki hazaindult volna, kapott egy kulacsot, melyben hazavihette azt a vizet, amit a BoscoFeszt alatt „gyűjtött” és reméljük, hogy tovább is adják szeretteiknek, barátaiknak.

Fotók a hátsó borítón!

Isten állandó jelenlétét az életünkben sok hasonlattal szemléltethetjük, ebből szeretnék nektek egyet elmesélni személyes tapasztalatom alapján. Szaléziként az ember viszonylag gyakran változtatja lakóhelyét, és ez főleg a szerzetesi élet kezdetén nem feltétlenül könnyű. Nekem se volt az. Az elszakadás az otthontól, a megszokott környezettől, szeretett személyektől kihívást jelent a szerzetesi életben (is). Viszont érdekes volt megtapasztalni, hogy akárhol is voltam, mindig, amikor – nem is tudatosan – este felnéztem az égre, ugyanazt a Göncölszekeket láttam. Megnyugtató volt az, hogy amit én látok, azt látják a tőlem távol lévő szeretteim is, és ez valamiféle kapcsolatot teremt közöttünk. Ez a nagyon egyszerű gondolat aztán egy sokkal mélyebb dologra is megtanított: ahogy mindig a Göncölszekeket látom, akárhol is legyek (legyen az otthon, egy távoli város, egy távoli ország, vagy például egy tábor, egy nyaralás), ugyanúgy a Jóisten is állandóan jelen van az életemben, akárhol, akármilyen élethelyzetben is legyek. Ő ott van. Ez nem változik. Így mindig számíthatok az ő segítségére és vigasztalására. Valami ilyesmit kívánok nektek az új tanév kezdetén! Mindannyiunk előtt sok kihívás, feladat áll. Ne felejtjük el soha, hogy Isten MINDIG ott van velünk, akár látjuk, akár nem, akár érezzük, akár nem! Bátran fordulhatunk hozzá segítségért, erőért, bátorításért. Tegyük meg sokszor ebben a tanévben is! Hajráá! ;)

Tóth Péter SDB

„Légy vidám és tedd a jót,
a verebeket meg hagyd csiripelni.” (Don Bosco)

SZALIM KÖSZÖNTŐ

Az elmúlt öt évben P. Claudius Misquitta SDB és Sr. Ewa Gamon FMA álltak a magyar Szalézi Ifjúsági Mozgalom élén, mint SZALIM felelősök. A már meglévő alapokról kiindulva olyan ifjúsági közösséget építettek, amelyen keresztül Don Bosco nyomát követve szolgálhatják a fiatalokat. Kettejük jól megszervezett és alaposan átgondolt munkájának a gyümölcse látható azon fiatalokban, akik nem egy általuk szervezett szalézi ifjúsági programon vettek már eddig is részt. Többek között a Szalézi Partfesztyvályok, a BoscoFesztek, lelkigyakorlatok, lelkínapok és számos egyéb, fiataloknak szóló program bontakozott ki kezeik között. Öt év elteltével saját kérésére Ábrahám Béla tartományfőnök atya új pozícióba helyezte Claudius atyát SZALIM felelős munkásságából.

Szeretnénk megköszönni Claudius atyának kreativitását, figyelmes vezetését, fáradhatatlan buzgóságát, de főként a magyar ifjúság iránt tanúsított odaadó szeretetét. A legjobbakat kívánjuk neki új feladatában betöltött szerepéhez is a SZIF-ben, ahova 2018 szeptemberében csatlakozik.

**Kedves Claudius atya! Hálásak vagyunk mindenért,
amit értünk tettél... #NEVER_STOP!**

P. Quadros Lytton Ervanto SDB, az új tartományi ifjúságpasztorációs megbízott, a SZALIM új vezetője az indiai Mumbaiban született 1983-ban. Már gyermekkorában, a szalézi iskolában megismerkedett Don Boscóval és a szalézi lelkiséggel. 2007-ben a rendfőnök atya misszionáriusként Magyarországra küldte. Örökfogadalmát 2009-ben a magyar szalézi bölcsőben, Péliföldszentkeresztben tette le, ugyanitt szentelte pappá 2014-ben Kis-Rigó László püspök atya. 2016-tól tartományi hivatásasztorációs felelősként is dolgozik a fiatalokért. Egy éve a volt növendékek felelőse.

Zárásként álljon itt Lytton atya buzdítása:

„Kedves Szalézi Fiatalok!

Don Bosco példáját követve kísérjük egymást imáinkkal ezekben a kegyelmi pillanatokban, amikor a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra készülünk! A szalézi szerzetesekkel együtt legyünk frissítő forrássá a mai Magyar Katolikus Egyházban!”

TÖPRENGŐ

Az alábbiakban Bosco Szent János egyik jótanácsát olvashatod, azonban a szavakon belül összekeveredtek a betűk. Találd ki, mik lehetnek a szavak és megtudod, hogyan is szól a szalézi szent mondása!

Gyeektet intemdn, itma
kutdot.

Mait

mne üthenkte gem im, szegitme
za estin.

Keresd meg őt!

A nyár sokunkban úgy él, mint az öröm, a pihenés, a családi és baráti együttlétek biztos időszaka és a hosszabb utazások szezonja. Még ha vannak munkahelyi, tanfolyami (pl. nyári nyelviskola) kötelezettségeink, akkor is ott van az a tudat, hogy bizonyos idő múlva kikapcsolódhatunk, pihenhetünk. Már maga a tervezés, majd a készülődés is feltölt, újabb és újabb ötleteket szül, örömmel tölt el a várakozás. Én is ugyanezzel a bizakodással néztem a nyár elé, mindaddig, amíg szeretteim közül valaki kórházba nem került és a rövidnek ígért tartózkodás több, mint egy hónapra növekedett. A nyárban jött a hír, hogy egy közeli ismerős házastársa meghalt, egy másiké elhagyta a feleségét, gyermekeit, és még sorolhatnám, hogy mi-
ben kértek tanácsot, segítséget. Ebben a nem várt, számomra is több feladatot adó gond közepette villant át a gondolataimban: de hát nyár van! Igen, nyár, de a gond, a másik segítése, a fizikai és lelki támogatás, a pártfogás, egy-egy probléma megoldását célzó közbenjárás stb. nincs évszakhoz kötve. Ugyanígy a nem várt negatív történések az életkortól is függetlenek. A nyár forgatagában egyszer csak azt vesszük észre, hogy egy-egy gyermek/fiatal elmarad táborainkból, programjainkról. Gondolhatunk arra, hogy előfordult máskor is, vagy arra, hogy érthetetlen, mert látszólag jól érezte magát.

Már korábbi írásokban is felvetődött a szalézi munkatárs, animátor felelőssége a távolmaradottak iránt, de arról még nem olvashattunk, hogy a hirtelen, nem várt események különös reakciókat válthatnak ki az érintettből és bizony sokat segíthet, ha számíthat ránk. Mit kell tudni egy laikusnak a baj pszichés állapotunkat, gondolkodásunkat, egészségünket érintő természetéről? Először, a tudomásra hozatalkor pszichés sokk jelentkezhet, ami egy átmeneti hitetlenkedést is kiválthat. „Ez velünk nem történhet meg, nem hiszem el.” „Nem hiszem el, biztos, hogy az orvosi vizsgálatok eredményeit összekeverték máséval.” „Holnapra másként látja a kapcsolatunkat és visszajön” és még sorolhatnám az eseménytől függő, kételkedő és reményt is rögtön hozzákapcsoló, a lelki teher elviselését segítő gondolatokat. Ha ebben a fázisban keressük meg a rászorultat, akkor előfordulhat, hogy furcsa, szélsőséges viselkedést tapasztalunk. Ez a hallgatagságtól kezdve az irreális álmodozás, a düh, a másik iránti érdeklődés elvesztésén át sokféle lehet egészen a látványos beletörődéstől az agresszivitásig. A segítőnek azt kell tudatosítania, hogy az nem neki szól, és azt is mérlegelnie kell, hogy itt van-e az ideje a segítségnek. Sokan gondolják azt, hogy mint egy figyelemelterelésként az újra közösségbe hívás, a jókedv „gyógyító hatása”. Ennek is meglesz a maga szerepe, de, ha ideje előtti, akkor a segítő is csalódás érheti, mert az addig szívesen végzett tevékenység iránt érdektelenséget tapasztalhat, és az ő segítő szándékát is idegesítőnek éli meg a másik. Ugyanakkor, ha a történések átbeszélésére bőven szánunk időt és odafigyelést is, akkor segíthetjük számára a feszültség, az esetleges düh levezetését, a feldolgozást. Ha a probléma olyan jellegű, amin még változtatni lehet, akkor egy megfelelő időpontban, amikor már ő is aktívvá, tenni akaróvá válik, akkor

beszélgethetünk a baj elleni küzdelemről. Fontos, hogy ne mi adjunk recepteket, hanem egy közös gondolkodással ő fogalmazza meg a teendőit, kivéve, ha konkrét pl. orvost, intézményt, pszichológust vagy más szakembert ajánlunk. Amiben még segíthetünk, az az összegzés, megerősítés. A jószándékú segítség sohasem lehet tolakodó, a kompetenciánkat túllépő. Ha úgy látjuk, hogy szakavatott segítségre van szüksége, akkor ezt tegyük meg abban a fázisban, amikor már ő is küzdővé válik. Amennyiben a baj egy megváltoztathatatlan dolog, akkor is a meghallgatás, az itt vagyok, rám számíthatsz megtapasztaltatása a segítség módja mindaddig, amíg a megváltoztathatatlan elfogadása meg nem történik.

A segítő természetesen a jószándék vezérli, de gyakran – és ez főleg a nyári időszakban igaz – más elfoglaltságra, utazásra, táboroztatásra, családra stb. hivatkozva elmaradozik és a bizalmat is megrendítve, a másik belátására apellálva a legnehezebb, vagy a változtatási szándék megfogalmazódásának időszakában abbamarad a segítség. Ezért mindig fontoljuk meg, hogy az életkörülményeim, időbeosztásom valóban alkalmassá tesznek-e arra, hogy egy előre be nem látható ideig segítője legyek valakinek. Természetesen nem azt mondom, hogy nem mehet valaki szabadságra, de ezt tudja előre a segített. Ez esetben az is lehet egy jó támogató eljárás, ha a következő találkozásig valamilyen az ügyvel kapcsolatos gondolkodni valót, felmerült kérdések, esetleges megoldási lehetőségek összegyűjtését és leírását adjuk feladatként a következő beszélgetésig. A kiszámíthatóság, a megbízhatóság, a meghallgatni-hallgatni tudás, az aktivizálás képessége, a segítő információk beszerzésére való talpraesettség mind-mind a segítő birtokában kell hogy legyen. Felmerülhet a kérdés, hogy egy laikus segítő meddig álljon a támogatottja mögött. Addig, amíg azt nem látja, hogy ismét tud a saját baján kívül másra is figyelni, újból keresi a kedves tevékenységeket és gyorsan megoldotta, vagy aktív a probléma megoldásában. Ha ez 2-3 hónapnál hosszabb idő és még mindig csak befelé figyel, akkor feltétlen javasolni kell a megfelelő szakember felkeresését.

Don Bosco napi tevékenységeinek szerves része volt a segítő beszélgetés. Ennek szükségességét még pappá szentelése előtt megfogalmazta és tudatosan készült rá.

„Nagyon szerettem előljáráimat, és ők is mindig jóindulatúak voltak velem, de a szívem mélyén nem voltam elégedett. (...) Ha beszélni szerettem volna velük, tanácsot kérni, vagy a kétségeim eloszlatását, soha nem tudtam; sőt, ha meg is történt, hogy

amikor egy előljáró a papnövendékek között haladt el, láthatóan nélkül mindenki fejvesztve menekült jobbra és balra, mint egy fekete fenevad elől. Ez egyre fűtötte vágyamat, hogy minél előbb pap lehessen; de olyan pap, aki fiatalokkal veszi körül

magát, segít nekik, és minden nehézségen átsegíti őket.” (Di Libero, 2009.30.)

Felhasznált irodalom: *Gigi Di Libero (2009): Don Bosco, a szó apostola. Don Bosco Kiadó, Budapest*

Előttünk jártak, velünk jártak

P. Havasi József SDB rovata

P. Györe Pál SDB (1900–1979)

Mindig nagy szeretettel próbáltam bemutatni régi rendtársainkat, akiknek tartományunk igen sokat köszönhet. Mindig tisztelettel emlékezünk meg róluk. Most is ezt teszem egyik jó rendtársunkkal, Györe Pállal. Jómagam, mint tanítványa szeretettel gondolok rá, a jószágos, vidám, kedves atyára.

Györe atya 1900. május 1-én született Balatoncsehiben (ma Ordacsehi). Szülei földművesek voltak, szegényen, de boldogan éltek. Igazi keresztény életre nevelték gyermekeiket. A kis Pállal már tizenöt hónapos korában bajba került az édesanyja. Mint parasztasszony, kivitte fiát a mezőre, az egyik állatuk azonban elszabadult, és az ijedt édesanya a kicsit a földre fektette, ő pedig a jószág után sietett. Sajnos a kis Pál átfázott, halálos beteg lett, de csodálatos módon meggyógyult, és szülei felajánlották őt Istennek, de gyermeküknek soha nem szóltak erről. A kis Pál azonban egyszer közölte szüleinevel, hogy ő pap szeretne lenni. Szülei igen megörültek, de nem mondtak azonnal igent, mivel nagyon szegények voltak. Pál azonban kitarított elhatározása mellett. Elment dolgozni, az így megszerzett pénzzel pedig lehetővé tette további tanulmányait.

Ekkor szülei a plébánoshoz vitték, aki Péliföldszentkeresztre irányította. Itt kezdte meg tanulmányait, majd 1919-ben nyergesújfalui intézetünkben folytatta, ahol kitűnt tehetségével és vidámságával. A gimnázium négy osztályának befejezése után jelentkezett szalézinnak. A noviciátust Wernseeben (ma Szlovénia) végezte, majd hazatérve Péliföldszentkereszten tanult tovább. A gimnázium befejezése után Péliföldszentkereszten a kispapok felügyelője. Ezután Torinóba került a rendi főiskolára, ahol elvégezte teológiai tanulmányait. De nem csak a teológiai tanulmányaira figyelt, hanem igyekezett töltekezni a szalézi szellemmel is. Gondolt itthoni rendtársaira is, és lefordított

olaszból egy könyvet, melynek címe: „Hogy is mondta Don Bosco?”

1927. július 10-én szentelték pappá a torinói Segítő Szűz Mária-bazilikában.

Mint újmisé, Nyergesújfalura került. 1931-ben újra Péliföldszentkereszten van, a kispapok nevelését bízják rá. Egészsége gyenge, mégis csupa szeretet, kedvesség. Ahogy egyik volt kispapja írja: „Szerettük mindnyájan, akik ott voltunk.”

Két évre rá Budapestre, a Szent Alajos-házba került, mint gyóntató és beiratkozott a Pázmány Péter Tudományegyetemre, ahol latin-magyar szakon tanult. Egyik kispapja írja: „Az imádságos életre és komoly munkára nagyszerű példát adott. Támogatott minket. Kis bajainkat komolyan vette, vigasztalt, bátorított, pedig neki is voltak gondjai.”

A diploma megszerzése után Nyergesújfalura költözött és a gimnáziumban tanított. A diákoknak mindig kedves, mosolygós tanára volt. Később ezt én is csodálatlaltal tapasztaltam Mezőnyáradon. Példaképem lett mindenben, élvezet volt nála tanulni.

Miután Muraszombatot visszacsatolták Magyarországhoz, az ottani szalézi intézet igazgatója lett. Nehéz körülmények között, indulatoktól körülveve vezette az intézetet.

Amikor a háború befejeződött, visszakerült Magyarországra. Borsodnádasd, Miskolc, Sajólad voltak állomáshelyei. Az idők azonban egyre nehezebbé váltak. A szaléziak nem foglalkozhattak a fiatalokkal. 1950-ben az állam megvonta a szerzetesektől a működési engedélyt. Nehéz hónapok következtek. Volt, akiket alkalmazhattak a püspökök, volt, akiket nem, majd azok közül is sokakat el kellett bocsátaniuk. Először Györe atya is kapott kápláni állást Gyulakesziben, majd őt is elbocsájtották. Ekkor visszament édesanyjához Ordacsehibe.

Idős édesanyja szeretettel fogadta, ő pedig segített a templomban. A falu igen nagy szeretettel vette őt körül, ő pedig szívesen szolgálta földijeit. De nemsokára igen nagy megpróbáltatás érte: a falu új plébánosa nem engedte a templomban misézni, ezért otthon imádkozott, misézett – türelemmel viselte sorsát. Az államtól csak némi kegydíjat kapott, rendtársai támogatták adományaikkal.

Édesanyja halála után testvérével és unokahúgával Deveserbe költözött. A betegség itt már nagyon próbára tette. Ereje megtört, de betegsége ellenére itt is dolgozott. Szellemi munkát végzett: több könyvet is lefordított olaszról. Isten különös kegyelméből megérhette aranymiséjét. Nagy örömeire szolgált, hogy a szűk rokonságon kívül sok rendtársa vette őt körül Óbudán, abban a kápolnában, ahol, mint fiatal pap működött.

De ekkor már igencsak gyötörte a szívgyengeség és a vesebaj, és Györe Pál atya 1979. június 22-én, Ajkán örökre elszenderült. Szép élete volt! Szerette a fiatalokat, tisztelte az időseket, mindenkinek mutatta az utat Istenhez.

Emlékét megőrizzük!

Szaléziak az 1938-as Eucharisztikus Kongresszuson

Ahogy azt az előző számban is írtuk, a szaléziaknál is lázas előkészületben teltek a kongresszus hetét megelőző hónapok. Lelkigyakorlatokat, triduumokat tartottak az intézmények az Eucharisztia jegyében.

A kongresszusra való felkészülést mutatja a hívek részéről megnyilatkozó, a lelki tisztulásra vonatkozó vágy és a rendkívüli számú szentgyónás és szentáldozás. A férfiak éjjeli szentségimádását megelőző estén oly nagy számban kívántak a bűnbánat szentségében részesülni, hogy a kápolna és sekrestye helyiségein kívül még a folyosókon is gyóntattak.

Az előkelő külföldi vendégekre való tekintettel a budapesti rendházakat külsőleg és belsőleg méltóképpen rendbe kellett hozni. Súlyos összegekbe került pl. a központi háznak, a Clarisseumnak a tatarozása és festése. A munkatársak nagylelkű közreműködése nélkülözhetetlen volt. Az intézetek igazgatói minden lehetőt elkövettek, hogy a kedves vendégek semmiben ne szenvedjenek hiányt. Az előkelőbb vendégek részére a rendtársak felajánlották magánszobáikat, ők maguk pedig a kongresszus ideje alatt a háznak valamelyik zugában húzták meg magukat.

Ha a munkatársak valamikor megérde-

melték ezt a Don Boscótól kapott nevet, megérdemelték ezt százszorosan ezekben a napokban, amikor a szaléziak kizárólag az ő közreműködésükkel teheték meg mindazt, amit tenni kötelességük volt. Valóságos versengés indult meg a jobb módú és egyszerű munkatársak közt egyaránt, hogy a lehetőség szerint náluk is helyezzenek el valakit az intézetek vendégei közül. Akik ezt nem teheték, a módjukban álló eszközökkel siettek az egyes intézetek vezetőinek a segítségére. Valamennyien azonban csodálatraméltó buzgóságot fejtettek ki a magyaros vendégszeretet és jószívűség gyakorlásában. A rákospalotai gazdák kocsiszámra menő mennyiségben adták oda a népművészet remekeivel ékesített ágyneműiket. Az ebédlői felszereléseket különböző munkatársak ajánlották fel. Egyikük több hónapi munkával 44 papi karing és 40 ministránsruha varrását, azoknak csipkeanyaggal való díszítését végezte. Az ezekhez szükséges anyagot a rákospalotai és óbudai munkatársak szerezték be. A nagylelkű gondoskodást mutatja, hogy az ünnepségek minden egyes napján tortákat és süteményeket ajánlottak fel a vendégek számára.

Egy másik munkatársi család egyévi munkával felszerelte a kongresszus alkal-

mával használatos, eucharisztikus szimbólumokkal díszített oltárterítőkkel és csipkedíszekkel oltárainkat.

Az újpesti munkatársak csoportja ugyancsak felszerelte a Jézus Szíve– Otthont a szükséges ágyneművel, ebédlői felszereléssel és áldozatos munkával az istentiszteletre szükséges albákkal, karingekkel, kehelytörlőkkel. A ház vendégeit a sajátkezűleg, művészi kivitelben elkészített könyvjelzőkkel, „Budapest 1938 Eucharisztikus Világkongresszus” – díszítéssel ellátott pohárkendőkkel ajándékozta meg.

A nagyszabású előkészület nem volt hiábavaló. A sohasem látott, fényes ünnepségekre igen sok és kiváló vendég érkezett. A legkedvesebb vendég Ricaldone Péter, a Szalézi Társaság egyetemes rendfőnöke, Don Bosco negyedik utóda volt. 1938. május 23-án óriási éljenzés, tapsvihár közepette érkezett meg, mosollyal az arcán a jóságos atya. Lelkes egymásutánban peregték le a fogadtatás számai: a kongresszusi himnusz, a tartományfőnök úr üdvözlő szavai, a köszöntő dal, az üdvözlő szavalókórus.

„A tapasztalt szeretet, a rajongás, az olasz nyelven elhangzott köszöntések elfeledtették velem, hogy nem a torinói anyaházban vagyok” – mondta a rendfőnök atya.

Másnap, a Segítő Szűzanya ünnepén a hívek zsúfolásig megtöltötték a rendfőnök úr 7 órakor mondott miséje alatt a templomot. A szentmisén az ünnepő Segítő Szűz Mária Leánykongregáció énekkara énekelt. A napot felejthetetlené tette a kápolnában ritkán látott nagyszámú szentáldozás, s a rendfőnök úrnak a mise végén mondott szavai. A megható szavak után a jóságos atya a Segítő Szűzanya áldását adta az összes jelenlévő és távollévő szalézi munkatársakra, magyar hazánkra, hogy – szavai szerint – Mária országa újra nagy legyen, méltó fiainak lelki nagyságához. A jelenlevők keblét a meghatottság érzése némitották el. Sokan hangos zokogásban törtek ki.

A „kis bíborosok” a szentségi körmeneten

Ricaldone Péter rendfőnök a clarisseumi ifjúság között

Vendégként érkeztek a szalézi főkapitány tagjai, az egyetemes lelkiigazgató, akik Antal János tartományfőnökkel együtt az ünnepségek alkalmával a rendfőnök úr kíséretét képezték. De eljött a manilai apostoli delegátus személyes küldöttje, a lengyel, a jugoszláv, a csehszlovák tartományfőnök, és több külföldi intézet igazgatója, papjai is.

A vidéki vendégeket a Clarisseumban a balassagyarmati intézet, Újpesten a gyulai intézet, Óbudán pedig a nyergesújfalui intézet előljáróit, növendékeit, valamint a többi intézet előljáróit és munkatársait fogadták.

A rákospalotai és balassagyarmati intézet 40-40 tagú csapata a bíbor színű ruhában és sapkában, fehér kesztyűben a kongresszusnak mind az öt nagy eseményén megjelent a Hősök terén, valamint a dunai körmeneten. A legátusi misén ezt a számot 120-ra emelte az esztergomtábori intézet 40 tagú festői csoportja. A fiúcskák fegyelmezett magaviseletét, a szereplésekre való alapos felkészültségét valamennyi résztvevő hangos dicsérete jutalmazta meg. A szaléziak és munkatársaik – főképp, akik a ruhák elkészítésével beszédes tanúságot tettek a szentségi Jézus iránt való szeretetükről – szíve hangosan feldobogott, valahányszor a rádió bemondója és a nézőközönség a csodálkozás hangján emlegette a kis ministránsok pompás csoportját.

Ricaldone Péter rendfőnök úr a nemzetközi missziós konferencián tartott előadást „Az Eucharisztia, mint a missziós

buzgalom forrása” címen. A magasröptű beszéd első részében a magyar történelemmel bizonyította, hogy a kereszténység örök táplálékából, az Eucharisziából áradt az a heroikus erő, amellyel az ezeréves magyarság az alvilági ellenség erejével szemben nemcsak önmagát tudta fenntartani, hanem még meg is tudta védeni a művelt nyugatot a barbárok, a félhold és egyéb veszedelmekkel szemben.

A magyar tartományfőnök pedig az ifjúság missziós szakosztályának gyűlésén tartott előadást: „Az Eucharisztia és a missziós hivatások” – címen.

Az ünnepségek befejezése után vendégeink legnagyobb meglepetéssel távoztak.

A kongresszuson látott buzgóság, annak hatalmas méretei, a rendezés tökéletessége, az impozáns külsőségek, a tömeg fegyelmezettsége, de főképp a magyar lélek utolérhetetlen vendégszeretete lebilincselte a legközömbösebb lelkeket is.

A kongresszussal kapcsolatos még a szaléziak Szombathelyen Szent Kerény tiszteletére épített templomának felszentelése. A szombathelyi szalézi intézet minden nehézséggel megküzdő agilis igazgatójának a város polgárainak óriási áldozatossága mellett sikerült még a kongresszus előtt tető alá hozni azt a remekműnek nevezhető templomot.

1938 májusában minden magyar szalézi és a magyar szalézi művel kapcsolatban álló munkatárs és növendék a legbensőségesebb hála érzésével gondolt a jószágos Szűzanyára, akinek 900 évvel azelőtt

Szent István királyunk felajánlotta országát. *Te jószágos Szűzanya! Te, Aki megengeded, hogy mindazok, kik hozzánk eljöttek s láthatták Szent Fiad s Irántad tanúsított alázatos hódolatunkat s lelki nagyságunkat, tedd, hogy egykor ugyancsak láthassák országunkat, Mária országát is olyan nagynek, amilyen volt akkor, mikor első szent Királyunk Neked azt felajánlotta!*

Forrás: Szalézi Értesítő XXXI. évfolyam. 6. szám, 1938. június

A Clarisseum vendégkönyvében megörökített emlék Ricaldone egyetemes rendfőnöktől:

„Az Oltáriszentség iránt való áhitat, mely oly csodálatos módon kisugárzik a ti nemes magyar népetekből, az egész világon gyújtsa lángra Bosco Szent János fiait. Egyedül az eucharisztikus áhitat, mivel Istennel egyesít, egyesít majd titeket előljáróitokkal a gyermeki engedelmesség által, a gondjaitokra bízott ifjúsággal a megszentelt és áldozatos munka által, a lelkekkel azzal a buzgósággal, mely a legnagyobb és hősies áldozatokkal is képes fölláldozni magát. A Segítő Szűzanya tanítson meg minket méltóképpen szívünkben hordozni az ő Szent Fiát. Bosco Szent János, az eucharisztikus áhitat apostola töltsön meg bennünket az ő buzgóságával és tegyen bennünket méltó fiaivá.”

Budapest, 29. V. 1938. Sac. P. Ricaldone

Egy résztvevő visszaemlékezése:

Tízéves voltam 1938-ban az Eucharisztikus Kongresszus idején, de ennek a légköre, hatása egész életemre kihatott. Az egész ország, az iskolák a szó szoros értelmében megszentelődtek.

Szentségimádás iskolája

Ha nehezünkre esik az imádság, akkor segíthet az a gondolat, hogy Isten működik benne. Ahogy Jézus mondta: „Atyám mindmáig munkálkodik, és én is munkálkodom.” (Jn 5,17) Isten gyakran az imádság végén mond valamit, megértet velünk valamit, erővel vagy örömmel tölt el bennünket. Ezért segítség, hogy ha eldöntjük, hogy egy negyedórát imádkozunk, akkor tartsunk ki, még ha túl hosszúnak tűnik is, hogy el ne szalasszuk, amit Isten esetleg a legvégén akar mondani.

HÍREK A SZALÉZI VILÁGBÓL

Önkéntesség
Skublics Márk

Egy év az Iniciativ Angolánál

2016. január 31-én késő este elhátároztam, hogy egy évet önkéntesként Ausztriában fogok tölteni. Már korábban foglalkoztatott a gondolat, hogy elmenjek jó messzire, elhagyjam a családomat, a barátaimat, a munkámat és az egyetemet, ahol tanulok, hogy valami távoli faluban egyszerű, de szorgalmas munkával segítsen egy közösség életét, és emellett a saját életemre is kicsit reflektálni tudjak.

Azt vártam, hogy majd egyedül kell mindent csinálnom Klagenfurtban: pénzt kezelni, mosni, vasalni, időt beosztani. Izgultam az időjárás miatt, meg persze, hogy megértjük-e majd egymást az itteniekkel. A német a hivatalos nyelv, de én már korábbról tudtam, hogy Dél-Karintiában a szlovént is illik beszélni. Megérkezve sok dolog beigazolódott: a szlovén nyelvtudás alapvető hiányosságának bizonyult, az esős napok ősszel, a hóban csúszkálás télen, vagy a gyorsvonatként érkező korányári viharok próbára tették az idegrendszeremet és az egészségemet is. Szerencsére sok minden nem úgy alakult, ahogy vártam: a szalézi rendházakban, ahol laktam, a közösség

napi életébe bekapcsolódva szinte semmit nem kellett egyedül csinálnom. A mosástól a pénzkezelésig mindenhez volt segítségem, és az étkezésekhez is akadt remek asztaltársaságom.

Feladataim, bár gyakran leegyszerűsítettem, nem voltak mindig olyan egyszerűek. Német szövegek írása és portugál levelek olvasása néha csaknem túlhaladta a képességeimet. A Google AdWords működése pedig máig rejtély előttem. Viszont egy osztálykiránduláson segítőként, vagy egy csoportfoglalkozáson játékegyeztetőként könnyedén megtaláltam a helyem.

Csináltam is ezt-azt, amit épp kellett. Vezettem közösségi játékot a ministránsfoglalkozáson, hajtogattam papírrepülő, öntöttem gyertyát gyerkőccel, gyártottam fülbevaló tartó dobozokat a bazárokra, készítettem csinos Excell táblákat, szerkesztettem plakátokat, írtam blogbejegyzéseket, rendszereztem a fotókat az irodában, osztottam hot-dogot focikupán, voltam a csend táncos öre afterpartyn és volt, hogy tartottam prezentációt, workshopot, mint az Iniciativ Angola önkéntese.

Annyira magával ragadtak az Iniciativ Angola tevékenységei, hogy végül én is jelentkeztem angolai útra, hogy ott önkéntes vendégtanárként angolra, sportra és gitározni tanítsam a Don Bosco növérrek diákjait, így a nyári szabadidőmet ezzel töltöttem.

Változatos feladataimból sokat tanultam, vagyis sokat tapasztaltam és most igyekszem tanulni belőle.

Az osztrák türelem, pontosság, felkészültség, precizitás, kitartás, határozottság, vendégszeretet, nagyvonalúság, modern-hagyománytisztelet és a kreativitás az, amelyek által szeretném személyiséget formálni. Habár ezeket csak a német-szlovén-portugál nyelvek, informatikai trükkök, projekt alapú számlarend, ülés protokollok, vagy épp a helyi ministráns és ünnepi hagyományok formájában tudtam elsajátítani.

Most az év végén fizikailag és lelkileg is félúton Budapest és Sankt Primus között a bécsi kórházban ülve azt látom, hogy barátaimnak az önkéntes év előtt igaza volt: letelt az egy év és porolhatom le a régi dolgokat, mint az egyetem, a munka, a család. Egyik sem mozdult előre, míg Ausztriában voltam.

Néhány képességen, tulajdonságomon viszont csiszolt azért kicsit az idegen környezet. És ha „skilljeim” nem is lettek sokkal jobbak, legalább jobban látszik, hogy ügyesen megértem magam az emberekkel; hogy precízkedésem gyakran a mennyiség, de néha még a minőség rovására is megy; hogy lehet, hogy nem tudok, de szeretek pontos lenni; hogy kritikus szemléletemhez kevés az építő szándék. A pozitív elővezetés és egy jó megoldási javaslat is kell, hogy érték lehessen belőle; hogy tájékozódó és autóvezetői képességeim messze nem olyan jók, mint korábban elképzeltem.

Mindent egybevéve már most azt mondom: nekem megérte. Bízom benne, hogy a környezetemnek is jó volt.

Hálával telt szívvel mondok köszönetet az Iniciativ Angola csapatának, Sankt Primus családjainak és valamennyi lakójának, a Danica focis társaságának, a Zenit Šentprimožnak, a klagenfurti szaléziaknak, a Diözesanhaus dolgozóinak, az EVS önkénteseknek és az angolai Don Bosco nővéreknek, amiért így vagy úgy csiszoltak kicsit rajtam az elmúlt évben. Úgy érzem kicsivel, de jobb ember lettem.

Keressék fel honlapunkat: www.szaleziak.hu

Avilai Szent Teréz Plébánia

Szalézi Nyári Oratórium a kazincbarcikai plébánián

– Idén nyáron június 25. és július 6. között ismét megrendezésre került Kazincbarcikán a plébániai tábor, melynek már évek óta én is résztvevője vagyok. Szeretem ezt a két hetet hasznosan eltölteni, új embereket megismerni, barátokat, tapasztalatokat szerezni, és eközben rengeteg új élményt átélni. Nagyon családias és baráti a környezet, ahol jó a közösségi szellem. A napi programot reggel közös bansszal és különböző ügyességi játékokkal kezdtük, amikért jutalmat kaphattak a gyerekek. Utána animációval, színdarabbal folytattuk; idei témánk az Agymanók és a boldogságkeresés volt. A tábor két hete alatt minden napra jutott egy-egy kulcsszó és lelki feladat. A programokban a lelki gondolatoknak is nagy teret engedtünk: minden héten volt két szentmise és egy lelki délelőtt, így lelkileg is fejlődhattunk. De azért a sportnak is hagyunk lehetőséget. Bajnokságokat rendeztünk, akadályversenyt készítettünk a városban, kínai háborúztunk a játszótéren és a jó időnek köszönhetően a Csónakázó-tóra is kijutottunk. Jövőre is ugyanilyen lendülettel és szeretettel megyek majd a táborba és csak ajánlani tudom!

Vereb-Dér Anna

HÍREK MAGYAR TARTOMÁNYBÓL

Jószolgálat-díj Molnár-Gál Bélának

Molnár-Gál Béla június 1-én a Magyar Tudományos Akadémia dísztermében vehette át a Twickel-Zichy Mária Terézia Alapítványtól a Jószolgálat-díjat a hivatásszerűen végzett szociális munka egyéni kategóriában. A díjhoz ösztintén gratulálunk!

Béla állandó diakónus, szalézi munkatárs, 1970-ben született Sajószentpéteren, 2008-ban szentelték állandó diakónussá. Edényben él, a kazincbarcikai Don Bosco Általános Iskola, Szakközépiskola, Szakgimnázium és Kollégium igazgatója, a balajti egyházközségben végez cigánypasztorációs tevékenységet.

Díjazottunk egy periférián élő, zömében cigányok lakta településen hirdeti a szeretet tanítását, amelyhez használható gyakorlati tudást is ad. Munkája, valódi hite és kitartása bizalmat ébreszt a cigányságban, és ma már családtagnak tekintik a balajtiak. Rendszeresen meghívják magukhoz, kikérik tanácsát, megosztják vele gondolataikat. Teljes mértékben befogadták és szeretik őt.

„A titok nem az, hogy okosakat mondok, meg hozok pénzt és adományt, hanem az, hogy odamegyek hozzád, mert érdekelsz engem, szeretném megtudni, hogy ki vagy. Ha tudok, segítek, mert örömet akarok hozni az életedbe – ez maga Krisztus” – vallja Molnár-Gál Béla.

Forrás: index.hu

Kazincbarcika – Nyári oratórium a plébánián

Szent Család-templom

Nemzetközi kórushangverseny

a Szent Család-templomban

– „Nem sokat ér, ha magunknak dalolunk, szebb, ha ketten összedalolnak. Aztán mind többen, százan, ezren, míg megszólal a nagy Harmónia, amiben egyek lehetünk. Akkor mondhatjuk majd igazán: örvendjen az egész világ!” – Kodály Zoltán örökérvényű gondolatainak jegyében nyitotta meg augusztus 17-én a nemzetközi kórushangversenyt a kazincbarcikai Szent Család-templomban Vitális Gábor szalézi atya, kazincbarcikai plébános, tartományfőnöki vikárius. A koncert házigazdája és szervezője a Kazincbarcikai Római Katolikus Egyházközség és a Don Bosco Sportközpont volt. Az idén tizenegy esztendőes templom az átadástól kezdve fo-

lyamatosan otthont ad rangos kulturális eseményeknek, koncerteknek. A nyíregyházi kórusok szinte már „hazajárnak” Barcikára, s mindig a szépet, a minőséget, a harmóniát hozzák el a hallgatóság szívébe. Ennek is köszönhető, hogy idén itt is hangversenyt rendeztek a nyíregyházi székhelyű XII. CANTEMUS Nemzetközi Kórusfesztivál keretében. A fesztivál megálmodója, megszervezője és igazi „motorja” Szabó Dénes Kossuth-Díjas karnagy, zenepedagógus, a Nemzet Művésze.

A teltházás hangverseny különlegessége az volt, hogy három kontinensről is föllépett egy-egy énekkar. Európát a házigazda nyíregyháziak, Ázsiát a Dél-Koreából érkezett PILGRIM GYERMEKKÓRUS, míg Dél-Amerikát az argentin SAN JUAN VEGYESKAR képviselte. Az énekkarokat a kontinensek távolsága, a kultúrák különbsége ellenére összekötötte azonban valami. Ez pedig nem más, mint az ének, a dalok szeretete. Ezen a csodálatos estén ez volt a fellépők és a hallgatóság közös nyelve, mely összekötötte a kontinenseket, a nemzeteket, a kultúrákat, s minket, gyarló embereket is! Felejthetetlen este volt!

Sajó Attila

Kórushangverseny

Kazincbarcika, Don Bosco Sportközpont – A tábor első hetének résztvevői

Don Bosco Sportközpont Nyári táborok

Természetbarátok hete (június 18-22.)

– Szalamandra élet-forgató kézműveskedés, akadályverseny, fóliasátor-látogatás, hulló-show, kirándulás Jósavőre, vízvizsgálat, barlanglátogatás... Címzavakban is nehéz összefoglalni a nyári táborunk első, Természetbarátok hetét.

Hétfőn az ismerkedést helyeztük előtérbe, ami, látva a hét hátralévő részét nagyon jól sikerült, hiszen remek barátságok kötődtek, vagy éppen tovább mélyültek. Kedden már az Aggteleki Nemzeti Park munkatársai tartottak előadást és foglalkozást a táborozóknak. Szerdán személyesen is meglátogattuk a teremtett világ szépségeit, hiszen kirándulással egybekötött akadályversenyt teljesítettek a csapatok a Csónakázó-tó körül, majd a Barcika Park Kft. fóliasátraikat látogattuk meg, ahonnan másnap két lánynyi frissen szedett málnát kaptunk ajándékba, amit ezúton is köszönünk! Mondani sem kell, hogy nagyon nagy sikere volt a finom gyümölcsnek. Élménydús és fásasztó nap volt a nagy melegben, de a gyermekek ezt is nagyon élvezték.

Csütörtökön „csúszómászók” lepték el a DBS-t, mivel Lajos bácsinak köszönhetően egy igazi, hamisítatlan hulló-show került terítékre. Le a kalappal a gyerekek előtt, hiszen nagyon sok „bevállalós” akadt közöttük, akik igazán közeli kapcsolatba kerültek egy-egy kígyóval, vagy szakállas agámával.

Az utolsó napra maradt egy buszos kirándulás, amely során bevettük Jósavőt is, hiszen a Kúria Oktatóközpont és a Ba-

radla-barlang zászaját is a kalapunkra tűzhattük. Nagyszerű élményekkel gazdagodtunk a záró napon is, igazán méltó lezárása volt a hétnek.

A kis „természetbúvárok” visszajelzése és csillogó szemei mind azt mondják, hogy megérte a befektetett munka és a sok előzetes szervezkedés, hiszen a fizikai és kézzel fogható benyomások mellett a napi imák reggel és este a lelki feltöltődést is biztosították. A szalézi atyák és testvérek rengeteg hasznos történettel és velős mondanivalóval rukkoltak elő, ami fontos részét képezte a táborunknak. Köszönjük a gyermekek lelkesedését és aktivitását, csak így tovább!

Szabó Zsolt

Játék- és sportbarátok hete

(augusztus 13-17.) – Mozgalmas, aktív, játékos, sportos hetet zártunk augusztus 17-én! Sokszínű programok várták a gyerekeket minden nap, nem csupán „házon belül”, hanem külső helyszíneken is. Az első nap az ismerkedéssel, a csapatok kialakításával és játékkal telt, azonban kedden már belecsaptunk a lecsóba, és egy sportos akadályverseny keretein belül kirándultunk egyet a város játszóterein, ahol különböző ügyességi feladatokat kellett végrehajtaniuk a táborozóknak. Szerdai napunk az X-trem játékoké volt, ahol gokart, segway, kötéliséta, rekesztorony-építés és falmászás is várta őket. A legügyesebb rekeszépítő lurkó **29!** rekeszt rakott mag alá, ami abszolút és megdönthetetlen csúcsnak bizonyult.

Csütörtökön ellátogattunk Miskolcon a Generali Sportszarnokba, a Jégcsarnok-

ba, a DVTK stadionba, majd a Lillafüredi Sport és Kalandparkba, ahonnan rengeteg élménnyel és valószínűleg izomlással érkeztek haza a csemeték.

Pénteken még egy utolsó sorverseny és a nagy izgalmak közepette megrendezett habparty várt a lurkókra. Mindkettő nagy sikert aratott.

A csapatok minden nap pontokat szerezhettek a különböző állomásokon, melyeket az utolsó napon összesítve kiderült, hogy az öt „szupercsapat” közül ki gyűjtötte a legtöbbet. A táborzáró gondolokat és imát Vitális Gábor atya tartotta, majd a búcsú pillanatai következtek. Volt, aki szomorkásan, volt, aki vidáman, de mindenképpen ezernyi új élménnyel gazdagodva zártuk a Játék- és sportbarátok hetét.

Örömmel láttuk, hogy nagy érdeklődés övezte ezt a táborunkat is, valamint azt, hogy több gyermek már régi ismerősként tért vissza közénk idén nyáron is! Várjuk őket és az újabb érdeklődőket az őszi és tavaszi napközijeinkbe is.

Mindkét táborunkban nagy segítséget nyújtottak a barcikai Szalézi Család tagjai, hiszen az imák és lelki tartalmak megtöltését a szerzetesi közösség tagjai végezték, ugyanakkor az animátorok csoportvezetése, vagy a gimnazista közösségi szolgálatos diákok napi segítsége is a tábor szerves és nagyon fontos részét képezte. Közösségként működve léptünk előre. Köszönjük!

„LÉGY VIDÁM ÉS TEDD A JÓT!” :)

Balázs Kitti

Kazincbarcika – Nyári oratóriumi tábor a Don Bosco Iskolában

Don Bosco Iskola

Nyári Oratóriumi Tábor a Don Bosco Iskolában

Idén július 9–13. között zajlott a Nyári Oratóriumi Tábor a Don Bosco Iskolában. A mintegy száz résztvevő nagy többsége halmozottan hátrányos helyzetű gyerek volt, akik Kazincbarcikáról, Mucsonyból, Sajókazáról, Kurityánból jöttek. Kukuczka Robert atya és a többi szervező szalézi, a munkatársak, segítők és az iskola alkalmazottai egyaránt lelkesen szolgálták a táborozó gyerekeket. Sok értékes, jól előkészített programon vett részt a tábor gyerekserege. Hálásak lehetünk a gondviselő Istennek, hogy a strandnapon ideális, verőfényes napsütés volt az idő. A kézműves programok (gyöngyözés, fafaragás, sütikészítés, színjátás, bőrizés...)

mellett még sok érdekes, sportos programot is kínáltunk, mint pl. az íjászat és a bűvészet. A nagyon jelentős önkéntes munka mellett a Kazincbarcikai Sütőipari Kft és egyéni jótévedők is adományokkal segítettek a tábor sikerét. Köszönet illeti tehát minden munkatársunkat, akik szabadidejüket áldozták a gyermekek tartalmas nyaralásáért.

A záró szentmise után a gálaműsor véget nem érő „Ki mit tud”-jában táncrepdült a fél tábor, a balajti Szeba pedig harsányan sívító füttyentéseivel ezennel szabadon emelhetette az ünnepi, jó hangulatot. „Már holnap újra jönnek” – rikkantották sokan, és többen még meg is köszönték.

A tábornak tulajdonképpen nincs vége, mivel egész nyáron minden szerdán jöhetnek az oratórium barátai, más táborok

Kazincbarcika, Don Bosco Sportközpont – A tábor második hetének résztvevői a DVTK stadionban

Dédestapolcsány – Kazincbarcikai Karitásztábor

is következnek, hiszen Don Bosco nem megy szabadságra.

P. Andrásfalvy János SDB

Karitásztábor Dédestapolcsányban –

Már mindenki izgatottan várt a kazincbarcikai Spar parkolójában július 23-án, hétfőn reggel, hogy végre elinduljunk Dédestapolcsányba arra a plébániára, aminek idén Vitális Gábor atya felújította a vizesblokkjait. Amíg a buszra vártunk, ismerkedős játékokkal ütöttük el az időt. Dédesbe érve mindenki kapott egy kis szabadidőt, hogy kipakoljon és berendezkedjen. Miután végeztünk, a szabályok egyeztetése volt előtérben, na és persze a csoportbeosztás. Utána egy szokatlan dolog következett, hisz mi is besegítettünk a feladatba. Természetesen, a konyhán dolgozó nének már reggel óta dolgoztak, hogy finom ebéd fogadjon minket, de úgy gondolták, hogy jobban fog esni, ha mi is besegítettünk. Így két csapat kókuszgolyót gömbölyített, a harmadik pedig a zöldségeket pucolta a levesbe. Miután megettük a közösen elkészített ízletes ebédet, csoportos foglalkozások voltak. A délután hátralévő részében a dédesi iskolában sportoltunk és egy akadályversenyre is sor került.

A keddi nap is nagyon jól telt, hisz délelőtt azt tapasztalhattuk meg, hogyan kapcsolódik a szentmise a játékhoz és a sporthoz, majd délután elmentünk a vadnai strandra, ahol mindenki remekül érezte magát, mivel az időjárás remek volt. Szerda délelőtt több kézműves fog-

lalkozáson vehettünk részt: volt gyöngyfüzés, hajtogatás és sütögetés. Sokat tanulhattunk még az elsősegélynyújtásról is. Ebéd után pedig elindultunk a hosszú túránkra, ahol körülbelül 20 kilométert gyalogoltunk, amíg Bánhorváthiba értünk. Éhen nem maradtunk akkor sem, mert amikor megérkeztünk, finom dínnyével és süteménnyel vártak minket. A legjobban várt nap természetesen a csütörtök volt, mivel már reggeli után útra keltünk és elindultunk Egerbe. Elsőnek megtekinthettük hazánk második legnagyobb bazilikáját. A bazilika kántora, Urbán tanár úr pedig játszott nekünk az orgonán és sok érdekességet mutatott be a hangszerek királynőjéről. Ezután egy étteremben megebédeltünk, majd elin-

dultunk a strandra. Ott mindenki nagyon jól érezte magát, hisz az idő ismét csodálatos volt. A strand után még a bazilikában részt vettünk egy csodálatos szentmisén. Amikor visszaértünk, már várt minket az előkészített tűz a szalonnasütéshez, és közben lezajlott a „Ki mit tud”, ahol a sok fellépő szinte tülekedett, hogy megmutathassa, hogy miben tehetőséges. Eljött a péntek, a tábor utolsó napja. A gyerekekben kettős érzés volt, mivel már mentek volna haza, mégsem akarták a barátait elhagyni. Összepakoltunk, utána pedig megnéztük a héten készült képeket. Végül elmentünk az utolsó közös misére, majd ezek után elindultunk haza.

Megjegyezném, hogy első napon sokszor esett, másnap délelőtt is, de amikor délután strandra mentünk, szép idő volt. Szerdán a kiránduláson, majd csütörtökön is – amikor nagyon kellett – verőfényes napsütés várt bennünket. Az Úr rámosolygott a sok virgonc táborozóra, akik Ági néni vezetésével lelkesen reggeli tornáztak, imádkoztak, sokan önként is elmentek fakultatív szentmisére, és a vietnami Ferenc atya, valamint Márkó bácsi vezetésével óriás-ugrálóköteleztek. A kazincbarcikai Karitásztábor alapító Kati néni, dédesi Éva néni, Margó néni, barcikai Éva néni és mások segítségével „csak úgy magától” finomabbnál finomabb ételeket ehattunk. Köszönjük szépen Istennek és a szervezőknek ezt a csodálatos hetet, ahol biztosan mindenki fantasztikusan érezte magát!

Molnár Daniella

Tiszafüred – Szalézi Ifjúsági Tábor 2018

Az óbudai szaléziak az Óbudai Önkormányzat támogatásával ismét megrendezték július 31–augusztus 4. között a Tiszafüredi Ifjúsági Táborát.

Idén kilencven, Kazincbarcikáról, Szombathelyről és Óbudáról érkező 11–18 éves résztvevővel kapcsolódhattunk ki a Tisza-tó csodálatos környezetében. Strandoltunk, versenyeztünk, játszottunk, csónakáztunk. A vidám programok mellett közös szentmiséken is részt vettünk – tábori misénk a tiszafüredi Nagyboldogasszony Plébániatemplomban volt – és egy lelki délelőttön is figyelhettünk benső életünkre. Köszönet a szervezőknek, résztvevőknek! A félreértések elkerülése végett: a szünyogokat nem mi hívtuk! ☺

P. Márkus Zoltán SDB

Óbudai Szalézi nyári Oratórium – 1. hét – Óbudán idén is kéthetes volt a nyári oratórium, ebből az egyik hetet június 25–29. között tartották, a második hétre pedig augusztus végén, 27–31. között került sor. A tábor vezérgondolata: „Lábnymomban jársz”, témájául pedig a *Dzsungel könyvét* választották a szaléziak és fiatal animátorok, amit az alkalomhoz alakítottak. Az egyik óbudai animátor a tábor júniusi hetének egyik napjáról írt színes beszámolót:

3. nap, szerda

A héten a *Dzsungel könyvének* kissé átírt, átformált történetét ismerhettük meg. Végigkövettük Maugli életének egy kisebb szakaszát a színdarabokon keresztül. Ez szerdán sem volt másképp.

Miután mindenki megérkezett, megkezdődött a reggeli jelenet. Megismertük Bagirát, a párducot és Balut, a mindig éhes medvét. Szokásunkhoz híven a „jóreggelt”-et egy szalézi tartotta, majd megkezdődtek a csoportpercek. Minden csoport a saját termében a csoportvezetőkkel játszott, reggelizett és beszélte át a reggeli témát. Majd előkészültünk a nap legizgalmasabb részéhez, a bajnoksághoz. Mindenki a korosztályában, csoportban játszott. Az oratórium udvara zengett a szurkolástól, ami nagy lendületet adott az épp a pályán küzdő csapatoknak. Több

Az Óbudai Szent Péter és Pál Általános Iskola káptalanfüredi tábora

Idén július első hetében került megrendezésre az iskola szokásos nyaralása. Ötvenkét diák és hat felnőtt élvezte együtt az olykor előbújó napsugarakat, és a foci VB izgalmaival. Ugyanakkor volt bőven vidámság, közös játék, strand és túra is. A közös élmények még inkább összekapcsoltak osztálytársakat, elmélyítettek barátságokat. Jó lesz szeptembertől így folytatni – padok között élményeket felidézni! ☺

P. Márkus Zoltán SDB

versenyszámban is megmérkőztek a gyerekek. A nagyok és a közepesek kosárlabdában, fociban és florbollban mérkőztek meg, míg a kicsik kosarazás helyett kidobószóztak. A mérkőzések legvégét az eső zárta le. Az Úr angyala imádság és

ebéd következett. A délutánt a zord időjárás miatt belső tereken folytattuk, ahol akadályversenyen vehettek részt a csoportok. Több nagyon izgalmas állomás is helyet kapott, mint például a folyosó-bowling, vagy az akadálypálya, ami szé-

Óbuda – Nyári oratórium első hetének résztvevői

kekből, asztalokból és ugrókötelekből készült. Persze, az egyes állomásokon pontokat szereztek, mindenki a saját színének

– ami lehetett mocsár, szárazföld és levegő –, a pontokat pedig felírták, és este összesítve a táblára kerültek. Az akadályverseny után összegyűltünk ismét egy rövid jelenetre, majd kihirdették a bajnokság és a délutáni játék eredményét. Habár napközben eleredt az eső, mégis nagyon szép és mozgalmas napunk volt, ami után ismét csak nagyon jót aludtak a gyerkőcök, és másnap ugyanolyan lendülettel és lelkesedéssel kezdtük a napot.

Inzám Virág

ÚJBUDA

SZÁMALK-Szalézi Szakgimnázium

2018. nyár – Eredményes tanévet zárunk a SZÁMALK-Szalézi Szakgimnáziumban, több mint 300 tanulónk tett sikeres OKJ vizsgát és szerzett szakképesítést iskolánkban. Tanévzáró ünnepségünkön büszkén emeltük ki közülük a legjobbakat, akik tanulmányi eredményeik alapján jutalmat kaptak. Reméljük, hogy a nálunk szerzett szakmai tudás és szalézi értékrend biztos alapokat ad a munkavállaláshoz, továbbtanuláshoz!

A tavalyi évhez hasonlóan idén is szavazást indítottunk az „Év tanára” és az „Év munkatársa” díjra, ebben az évben Chogyelkáné Babócsy Ildikó tanárnő és Jeney Erika képzési munkatárs példaértékű munkája és szakmai elhivatottsága érdemelte ki a díjat. A tanévzáró ünnepségen még egy fontos esemény történt: iskolánk együttműködési megállapodást kötött a Gábor Dénes Főiskolával, melyet Halász József igazgató úr és dr. Varga Zoltán Balázs rektor úr írt alá. Az együttműködés célja a két iskola közötti szakmai kapcsolat bővítése és a közös munka lehetőségeinek megteremtése.

A szorgalmi időszak lezárta után a nyári gyakorlat ideje következett. Iskolánk művészeti szakos diákjai Zebegényben és a horvát tengerparton, Prvičben töltöttek el néhány mesés napot. Az együttalkotás és a közös munka öröme idén is a legjobbat hozta ki mindenkiből.

Emellett az iskolában is zajlik az élet, hiszen nyílt napjaikon folyamatosan várjuk a leendő elsőéves diákjainkat. Szeptembertől induló képzéseink széles választékából megtalálhatja a kedvére valót az is, aki az informatika iránt érdeklődik, ugyanúgy, mint a művészetek vagy a

humán irány felé elkötelezettek.

Reméljük, hogy szeptemberben ismét megtelnek az iskola izgatott tanulókkal és a 2018/2019-es tanév zökkenőmentes és tartalmas lesz mindenki számára!

Révész Angéla

NYERGESÚJFALU

Zafféry Károly Szalézi Középiskola Osztálykirándulás Don Bosco nyomában – Már ötödik osztály óta tervezük, hogy felfedezzük azokat a helyeket, ahol Don Bosco élt és dolgozott. Most, a tizedik után elindulhattunk, hogy kalandokat keressünk Torinó szívében, vagy éppen Chieriben.

Június 6-án indultunk útnak két kisbusszal. Kísérőként velünk jött osztályfőnökünk, Wierlné Kárász Tímea szalézi munkatárs és Nádudvari Géza szalézi testvér. Tizenhárom óra jó hangulatú, ámde hosszú utazás után értünk el legelső célunkhoz, a Velence mellett lévő szalézi rendházba. Sajnos bent a városban nem sok időnk volt nézelődni, de ezalatt is sikerült teljesen átélnünk a hely hangulatát. Másnap ismét buszra szálltunk, hogy szemügyre vegyük Chierit, ahol Bosco János fiatalkorát töltötte. Délután érkezünk meg, és gyorsan elindultunk egy szalézi munkatárs vezetésével felfedezni a várost. Megnéztünk templomokat és volt szerencsénk látni egy délutáni oratóriumot is. Este még, mint minden nap, egy szalézi „jóéjszakát” keretében átgondoltuk, lezártuk a napot. Másnap már korán elindultunk Colle Don Boscóba. Nem kellett sokat utaznunk, hiszen Chieri mindössze 20 percre van busszal, de mint megtudtuk, Don Bosco ezt az utat gyalog tette meg. A rendalapító gyermekkorának

helyét néztük meg. A ház, amit láthatunk, csak kétéves korától volt Don Bosco lakhelye, mert a szülőháza helyére egy óriási, gyönyörű bazilika épült, amit nem hagyhattunk ki. Csodálatos hely, egyszerű, mégis hamar magával ragadja az embert, teljesen otthon éreztük magunkat itt. Ezek után ismét buszra szálltunk, hogy megismerjük Torinó szalézi szívét, Valdoccót. Bejártuk az egész helyet és egy bemutató segítségével megnézhetjük kialakulását, betekintést kaptunk a híres Pinardi-kápolnába és a Segítő Szűz Mária-bazilikába. Az élmény igazán felemelő ezen az „idegen”, mégis ismerős, szívmengető helyen.

Utolsó nap reggel, útnak hazafelé Sirmionét vettük célba, ahol a varázslatos Garda-tavat csodálhattuk meg. Szerencsésen hazaérve fáradtan, de mosollyal az arcunkon üdvözlöttük az otthoniakat, akik már várták érkezésünket, és boldogan meséltük a számtalan élményt.

Miszler Odett

Osztálykirándulás Don Bosco nyomában

A SZÁMALK-Szalézi Szakgimnázium nyári alkotótábora Prvičben

Nyergesújfalu – Nyári napközi oratórium első hetének résztvevői

Fedezd fel az öröm forrását! – Kalandokkal és felfedezésekkel teltek a június 25. és július 6. közötti hetek Nyergesújfalun, hiszen már tizenkettedik alkalommal került megrendezésre a Szalézi Nyári Oratórium, amelynek mottója idén ez volt: „Fedezd fel az öröm forrását!”

A tábort megelőzően lelkes animátortársainkkal szorgosan készítettük elő a programokat, így a két hét vidáman, sok-sok nevetéssel, színes játékokkal, élményekkel telt el. A 2018-as év strennáját követve a víz szerepe került előtérbe. Már az első napon megismerkedhettünk a kalózzal, akikkel különböző szigetekre látogathattunk el. A nehézségek ellenére főszereplőink sosem adták fel a víz felkutatását, s végül mindig rábukkantak valakire, aki örömmel segített nekik.

Az első hét ismerkedéssel kezdődött, majd már kedden ellátogattunk a tatabányai Gyémánt Fürdőbe. A továbbiakban a Zafféry Károly Szalézi Középiskola területén zajlottak a programok; csoportfoglalkozások és közösségi játékok kovácsolták össze a fiatalokat. Különböző műhely lehetőségeket is kínáltunk a táborozóknak, így többek között alkotni tudtak kreatív kézműves tárgyakat, sportolhattak, interaktív repülőutazás szimuláción vehettek részt, a szerepelni vágyók pedig színjátszással foglalkozhattak. Az első turnust egy jó hangulatú „Ki mit tud?” vetélkedővel zártuk.

A második hetet ismét a kalózzal tölthettük. Az iskolában zajló programok mellett a hagyományhoz híven ellátogattunk a szalézi bölcsőbe, Péli földszentkezre is. Itt szentmisén vehettünk részt,

melynek keretein belül egy oratorista fiatalunk a keresztség szentségében részesült. Szerdán a nyergesújfalui tűzoltók tették színesebbé a délelőttünket, majd a vizes játékokkal hangolódunk rá a másnapi strand-napra, hiszen ismét Tatabányára utaztunk. Az utolsó nap végére remek gálaműsor kerekedett, melyen a büszke szülők és támogatók is részt vettek. Jövőre ismét várnak mindenkit szalézi lelkesedéssel a nyergesi animátorok!

Kurdi Kata

Nemzetközi önkéntes tábor Klagenfurtban

– Nyolc nyergesújfalui diáknak lehetősége volt június 23. és július 2. között részt venni egy St. Primusban, Klagenfurtban minden évben megrendezésre kerülő táborban. Magyar diákok idén először kaptak meghívást erre a nemzetközi ifjúsági összejövetelre. A

tábort a magyaron kívül osztrák, bosnyák, horvát, cseh, szlovén, szerb és portugál kiáltások töltötték be.

Ebben a tíz napban megtapasztalhattuk az igazi összetartozás, az elfogadás, a tisztelet és az élmények erejét. Ezek voltak a tábor kulcsszavai is.

A tábor alatt minden este lehetőségünk volt megismerni egy új kultúrát, hiszen esténként egy-egy ország fiataljai tartottak kiselőadást hazájukról, illetve a hagyományos játékokat, táncokat és zenéket is bemutatták. A tábor alatt kipróbáltuk a szlovén néptáncot, énekeltünk portugál népdalt, játszottunk cseh népi játékot és a többiek a *Tavaszi szél vizet áraszt* kezdetű népdalt is megtanulták.

Napközben mindig el voltunk látva érdekesebbnél érdekesebb programokkal. A másfél hét alatt nagyon sok ember történetét volt lehetőségünk meghallgatni. A

Nyergesújfalui fiatalok is részt vettek a klagenfurti nemzetközi táborban

vendégek között voltak értelmi-, és szellemi fogyatékkal élők, menekültek, cserkészek és politikusok is. A hét közepén egy idősek otthonába is ellátogattunk, ahol lehetőségünk nyílt segíteni a nyugdíjasoknak, illetve játszottunk is velük. Ezek a programok hihetetlenül érdekesek voltak, de természetesen nagyon megrázóak is. Megdöbbentő volt hallani, hogy néhány embernek milyen szörnyűségekben kell keresztül mennie az életében, hogy azt csinálhassa, amit akar. Úgy vélem, hogy ezek az előadások alatt mindannyian teljesen átértékeljük mindazt, amink van és rájöttünk, hogy milyen szerencsések is vagyunk valójában.

A tábor szervezői törekedtek arra is, hogy minél több új barátság keletkezzen e rövid idő alatt. Ennek érdekében nemzetközi csoportokba osztottak minket és így kellett különféle játékokon részt venni, illetve nemzetközi problémákról beszélgetni. Szó esett vallási és faji megkülönböztetésről, a mozgáskorlátozottak helyzetéről, a szegénységről és háborúkról. Ezek az eszmefuttatások mindig nagyon izgalmasak voltak, hiszen nem csak egy másik ember, hanem valamilyen szinten egy másik ország szempontjait is meg tudtuk ismerni.

A tíz nap alatt lehetőségünk volt egy kicsit belekóstolni a St. Primusban zajló életbe is. Részt vettünk ugyanis egy jótékonysági futballbajnokságon, aminek a teljes bevételét adományként Angolába küldik. Ezen kívül részt vettünk a szentmiséken is, amelyek szerencsére több nyelven is zajlottak.

A tábor egy felejthetetlen élmény volt és úgy vélem, hogy mindnyájunkban mély nyomot hagyott. Rengeteg barátot és emléket szereztünk, de ami a legfontosabb, hogy sokat tanultunk az elfogadásról és a tiszteletről, és remélem, hogy tapasztalatainkat és élményeinket tovább tudjuk majd adni társainknak, hiszen ez a két dolog az, ami szerintem manapság a legtöbb fiatalból hiányzik.

Vachaja Fanni

ÚJPEST-MEGYER

Újpesti nyári oratórium 2018 – Nyári oratóriumunk második napközis hetét idén augusztus 6 és 10. között rendeztük meg. Öt együtt töltött napunk alatt alaposan megismerkedtünk Jézus és a samariyai asszony találkozásával Jákob kútjánál. A hétfői nap két kulcsszava a bátorság és a nyitottság volt, ezekre szükségünk is volt, hogy megismerkedjünk egymással

Újpest-Megyer – Nyári oratórium

és összerázódjon a csapat. A nyitó szentmisén hét új animátor tett ígéretet, illetve három kisanimátorral is gazdagodott közösségünk. Délután a gyerekek bazárjátékok keretében tették próbára az ügyességüket, mindenféle jót vásárolva a feladatok teljesítéséért kapott pontokból. Ezen a napon velünk volt Claudius atya és Juhász Márton testvér is. Másnap a fókusz a jócselekedeteken volt, amelyekre a Gárdonyba való utazásunk alatt volt is elég alkalom, ahol megtekintettük a Rönkvárat, mely kicsinyített másolata az egri várnak. Délután pedig fürdöttünk a Velencei-tóban.

Szerdán a reggeli és esti imában az igazmondással és a becsületességgel foglalkoztunk. Délelőtt egy fogorvos tartott nekünk előadást a fogápolás rejtelméről, a délutánt pedig sportbajnokságokkal és kézműves foglalkozással töltöttük. A negyedik napunkon volt bőven alkalomunk gyakorolni a türelmet és az alázatot, például az Aquaworldbe tartó úton, vagy a csúszdára való várakozás közben, de a fürdő többi csodája bőven kárpótolt bennünket a kellemetlenségekért, így vizes napunk is jól sikerült. Pénteken szentmisében adtunk hálát az együtt töltött időért, illetve rengeteget próbáltunk az esti műsorra, melyet a szülőknek adtunk elő. Minden csapat készült produkcióval, néhányan pedig egyénileg is megmutatták tehetségüket.

A tábor közös agapéval, beszélgetéssel zártuk. Mindenki nagyon szép élményekkel térhetett haza, napi színdarabjaink és együttlétünk pedig Jézust, az élő víz forrását hozta közelebb hozzánk. Jövőre is várunk mindenkit szeretettel!

Groszmann Kinga

Újpest-Megyer – Új animátorok

Oratórium – Tábor

Nagyon jó az Oratórium, élvezem.
Az a baj, hogy el kell mennem!
Szívesen maradnék, de nem lehet,
ezért most búcsúzom tőletek.

Jó volt kirándulni, játszani,
A Velencei-tóban fürdeni.
Mentünk az Aquaworldbe is,
Nagyon szuper volt az is.

Fociban a csapatom nyert,
De hokiban mindenki elvert.
Jártunk mi a fellegeken,
Gólyalábon, egyenesen.

De a legjobb a lelki ajándék,
Ennél jobbat nem találnék!
Tanultunk az élő vízről,
A túlárado kegyelemről.

Nagyon kedves itt mindenki,
az Isten dicsőségét énekli.
Ezt kell magunkkal elvinni,
másoknak is tovább adni.

Visszajövök újra ide,
Mikor hullik a gesztenye,
Búcsükönnyek a szememben,
Találkozunk szeptemberben!

Mészáros Csenge (9 éves)

ÚJPEST-CLARISSEUM

Sándor István emlékmise – Boldog Sándor István vértanú égi születésnapján, június 8-án, Jézus Szíve ünnepén sokan gyűltünk össze a Clarisseumban, hogy méltóképpen ünnepeljünk.

A misét Ábrahám Béla tartományfőnök atya mutatta be paptársaival. Prédikációjában felhívta figyelmünket Jézus Szent Szívének tiszteletére és szeretetére. Sándor István szalézi testvért állította elénk, mint a hivatásként megélt élet áldozatos példaképét. Nagy örömünkre, ezen a napon Kerekes Andrásné, Kondrát Istvánné és Pocsai Jánosné munkatársi ígéretet tett, így három fővel bővült a Szalézi Munkatársak Egyesülete. Mellettük munkatársaink közül négyen megújították ígéretüket, akik továbbra is mindennapi feladataik közepette élük meg a szalézi lelkületet. Az emlékmisét igazán ünnepélyessé varázsolta a Kodály Zoltán Fiúkórus, valamint kis templomunk nem rég alakult gyermekzenekara Tóth Sándor vezetésével.

Nagy Zsuzsanna

Clarisseum – Három új szalézi munkatárs tett ígéretet

ma, Szent Márton, Don Bosco, Kalkuttai Szent Teréz anya, Szent Kvirin, Boldog Rua Mihály, Savio Szent Domonkos.

Hagyományainkhoz híven a tábor témájának kiválasztásánál az idei szalézi éves strenna („Add nekem azt a vizet!”) adta az alapot. Így lett a mottónk a három hétre: „Gyere velünk a Forráshoz!” A mottóhoz kapcsolódva az első hét során megismerkedhettek a gyerekek Boldog Sándor István vértanú szalézi testvérral, a második héten Boldog Brenner János, vértanú pappal, az utolsó héten Szent II. János Pál pápával és egy kicsit a lengyel kultúrával. Minden hétnek volt mottója és minden napnak vezérgondolata.

Média, liturgikus, kézműves-süti, BANS-csoportok alakultak, hogy a tábor jó hangulata a közösségben garantált legyen.

Sok színes programmal tettük emlékeztetéssé az együtt töltött három hetet. De nem csak lelki programokat szerveztünk. Lehetőség volt sportolni (foci, trambulín, kosár, röpi, lovaglás), rollerezni, sakkozni, kvízzjátékban jeleskedni, moziba menni, strandon vízibansolni, jobban megismerni városunkat, „lelki fröccsöt” inni, kalandtúrázni, süti-műhelyen finomságokat készíteni, a vakok világát megtapasztalni... az ókori Savaria utcáin barangolni, a csillagokat kémlelni nappal és kézműveskedni.

Igyekeztünk mindenkit valamilyen játékba bevonni, hiszen mindegyik gyerek jó valamiben. A hely szelleméhez híven, minden reggel vidám bansszal, színdarabbal, táborhímnusszal és imával indítottuk a napot. Volt reggeli torna, pikni-

SZOMBATHELY

Gyere velünk a Forráshoz! – Nagy sikerrel zárult az idei 26. Szombathelyi Szalézi Nyári Oratórium. A regisztráció elindulása után egy órán belül az összes hely elfogyott. A három hét alatt hetente több mint 190 gyerek zsvajva töltötte be a helyi szaléziak rendházát és udvarát. A résztvevőket korosztályonként csoportba soroltuk. Minden csoportnak volt vezetője, segítője és védőszentje is: Margit ma-

Szombathely – 26. Szalézi Nyári Oratórium.

kezés a szabadban. Szentségimádásokon elcsendesedhettünk, a szentmiséket pedig ministrálással, kórusénekléssel tettük emlékezetessé egymás számára.

Vendég atyák jöttek, hogy együtt örüljenek velünk és megosszák az élményeiket: Brenner József atya látogatott el hozzánk, és nagy átéléssel mesélt vértanú bátyjáról. Kirner Zoltán atya és Jakab atya egy egész héten át velünk voltak. Lytton atya, Claudius atya, Ewa nővér is eljött hozzánk és a lelki programokon segítettek elmélyülni és egyre közelebb vinni minket a Forráshoz.

Gálaműsorok emelték a tábor hangulatát, ahol a csoportok és a gyerekek is egyénileg megmutathatták, hogy miben ügyesek – a szülők nagy örömeire.

A táborzáró hét utolsó napján két fiatal tett ígéretet és váltak animátorrá a több mint 190 gyerek és animátortársaik jelenlétében.

Az idei táborban is rengeteg élménnyel lettünk gazdagabbak. Új barátságok is születtek. A tábor sikeréért hálával tartozunk a szombathelyi szaléziaknak, a több mint 30 animátornak és segítőnek, konyhatündéreinknek, jótevőinknek és a szülőknek, akik ránk bízta a gyermekeiket, végül a szaléziak nagy családjának, ahol mindnyájan igazán otthon érezhetjük magunkat és közös erővel nap mint nap eljuthattunk a Forráshoz, amiből minden erőnk fakadt.

Horváth Edina

Eger – Nyári oratórium

EGER

„Leszel a barátom?” – Idén nyáron két hétig több mint 100 fiatal hangos vidámsága töltötte meg az egeri oratórium épületét és udvarát. A táborunk témája a Szalézi Család 2018. évi strennájához igazodva, a találkozás volt. A fiatalok leginkább a barátságban élők kapcsolataikat, ezért olyan kérdésekre kerestük a válaszokat, hogy ki is a barátom? Ki az igazi barát? És milyen értékekkel kell rendelkeznie egy jó barátoknak? Természetesen Elvi nővér, Kati nővér, Ágnes nővér, Fülöp atya, az egeri kispapok és az animátorok legfőbb célja az volt, hogy Jézus Krisztushoz vigyék közel a fiatalokat.

Már a nyitónapunk igazán ünnepi volt, hiszen a szentmisén öt új nagy animátort avattunk. Anna, Krisztina, Doma, Andris

és Endre számára így különösen emlékezetes volt ez a nap. A nyári oratóriumunk keretmeséje „A kis herceg” története volt, amely mellett megismerkedhettünk Boldog Laura Vicuña és Savio Szent Domonkos életpéldájával is. A mindennapos szentmise, rózsafüzér imádság, a kézműves foglalkozások és szervezett játékok mellett jutott idő a személyes beszélgetésekre és barátkozásra is. Az első hét végén nagy örömmel a szívünkben éreztünk meg Máriabesnyőre, majd a Csodák Palotájába. De Egerben is élménydús napokat éltünk meg: érkeztünk hozzánk íjászok, terápiás kutyusokkal ismerkedtünk, megnézhettük a Bazilika orgonáját, volt akadályverseny, és egész délutánt átívelő sportbajnokságok is. A második hét végén a záró szentmisén körbenézve csillogó szemű fiatalokat láttam, akikben már nem volt kérdés a táborunk mottója: „Leszel a barátom?” Hiszen egy szalézi nyári táborból csakis barátsággal a szívében megy haza az ember...

Domán Vivien

MOGYORÓD

„Fontos vagy nekem!” – Nyári oratórium – A mogyoródi nyári oratóriumban az idén is nagyszerű hangulatban zajlott le a négyhetes nyári oratórium. Tele volt színes programokkal, mint például szentmise a templomban, illetve szabadtéren, rövid színdarabok, ének, kiscsoportos beszélgetések, sok játék, kézműves, ima, kirándulások, aquapark, stb. A négy hét alatt 222 gyermek örülhetett együtt az animátorokkal, önkéntesekkel, szalézi munkatársakkal és a nővérekkel.

A mogyoródi nyári oratórium alatt az idén kilenc fiatal tett animátor ígéretet. Jó látni, hogy vannak fiatalok, akik törekednek keresztény értékek szerint élni és

Szalézi munkatársak ígérettétele Szombathelyen

A szombathelyi Szent Kvirin szalézi templomban június 24-én Csercsics Péterné, Oszter Éva és Pupné Nagy Erika először tett munkatársi ígéretet a szív pedagógiájára épülő szalézi lelkület megélésére a világban, Horváth Lászlóné Nagy Edit és Horváth István pedig megújították korábban tett munkatársi ígéretüket. Az ígérettételre Isten és az Egyház nyilvánossága előtt szentmise keretében került sor, amelyet Csány Péter szombathelyi igazgató, plébános mutatott be.

nem sajnálják az idejüket a gyermekeknek ajándékozni, hisz ebből semmi anyagi hasznuk nem lett/lesz, de lelkileg sokat tudnak gazdagodni, illetve a személyiségük emberségesebbé tud válni ezáltal. Négy héten keresztül vállalták, hogy sok szeretettel, türelemmel és jó humorral együtt haladnak az élet útján a gyerekekkel, animátor társaikkal, önkéntesekkel, szalézi munkatársakkal és nővérekkel. Isten hozta őket a Szalézi Családban!

www.donbosconoverek.hu

PESTHIDEGKÚT

„Gyere velem, menjünk együtt!” – A Mazzarello Mária Oratórium Pesthidegkút nyári oratóriumában idén Don Bosco tanított minket szeretni a tábor két hetén különböző találkozásokon keresztül.

Első héten Garelli Bertalannal megtanultunk észrevenni másokat, Magone Misivel Don Bosco megmutatta nekünk, hogy egy találkozás a szeretettel megváltoztathat, Savio Domonkossal a szeretetnyelvekkel ismerkedtünk meg, végül pedig pénteken a Jézussal való találkozásban Don Bosco istenkapcsolatáról volt szó. Ezen a héten szerdán a Vadasparkot látogattuk meg a gyermekvasúttal. Itt Bogi, a Vadaspark egyik dolgozója mesélt sok érdekességet a kisebbeknek, miközben szinte végig követte őt egy aranyos kis muflon, akít az anyukája helyett ő nevelt éppen fel. A nagyobbak eközben izgalmas játékokban vehettek részt: satírozással kutathatták fel és gyűjthették össze a különböző állatok lábnyomait. A héten a gyerekek nagy örömeire vizes napot is tartottunk. Második héten Mária Keresztények Segítségével találkozhattunk az anyai szeretettel, Barolo grófnő megtanított minket arra, hogy a szeretet tud „nem” is mondani, Rua Misivel mindenben feleztünk, pénteken pedig egy lelki délelőtti keretében Don Bosco ve-

Mogyoród – Nyári oratórium

Az új mogyoródi animátorok

lünk találkozott. A második kirándulás során a Normafához vonatoztunk, ahol egy akadályversenyen vettek részt a csapatok, majd együtt métáztunk, fociztunk és játszottunk. Csütörtökön pedig a Szolár család segítségével mindenki saját

Nyári oratórium Oroszlányban

magának készíthette el szitával a pólóját. Mindkét héten voltak különböző kézművesek, a kerámiától a gyertyaöntésen át a karcraizig számtalan lehetőség közül választhattak a gyerekek. A zárónapi szentmise után, melynek során Flavio atya öt kisanimátort és egy animátort avatott ünnepélyes keretek között, a zárógálára is sor került. Összességében elmondható, hogy rekordlétszámmal és sok új gyerekekkel, két szeretetben, rengeteg gondviselésben és legalább ugyanennyi vidámságban gazdag hetet zártunk. :)

Kovács Zsuzsi

Nyári oratórium Oroszlányban – Amikor először vetődött fel, hogy idén is elmegyünk-e Oroszlányba, számomra egy percig sem volt kérdés, hogy elmenjek. A tábor alatt rengeteget játszottunk, beszélgettünk és kirándultunk is. Hétfőn ismerkedős napot tartottunk, a misén pedig egy rendhagyó prédikációt hallhattunk. Kedden meglátogattunk minket Claudius atya, szerdán Felcsúton jártunk, megnéztük a Puskás Akadémiát és a stadiont, vonattal elmentünk az Alcsúti Arborétumba. Csütörtökön vonattal mentünk Kecskédre, ahol frissen sült pogácsával vártak minket. A templomban Anna-napi búcsú misén vehettünk részt, majd elsétáltunk egy tóhoz, ahol métáztunk. Este még egy táborújs is várt ránk. Utolsó napon feldolgoztuk és bemutattuk Jézus egy csodáját, majd bizalmi játékokat játszottunk és sokat kézműveskedtünk. Ebéd után a nagyobbak elmentek megnézni, hogyan is működik egy pékség, a kisebbek pedig számháborúztak és ezzel zártuk a hetet.

Hatalmas élmény volt ez a tábor, alig várom, hogy jövőre is részese lehessenek.

Horváth Sára

Pesthidegkút – Nyári oratórium

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 4800 példányban, belső terjesztésre. Felelős kiadó: P. Ábrahám Béla SDB

Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; e-mail: szaleziaik@gmail.com; honlap: www.szaleziaik.hu

Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziaik.hu

Tördelés és nyomdai előkészítés TipMix Bohner Ferenc

A címlapon: Emmanuel Ilodigwe szalézi szerzetesnövendék

Készült a Szalézi Művek Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Seres Ottó

A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.

